

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 64

30 sierpnia 2021

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2021/C 349/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2021/C 349/02

Sprawa C-804/18 i C-341/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Hamburg, Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – IX / WABE eV (C-804/18), i MH Müller Handels GmbH / MJ (C-341/19) [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2000/78/WE – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Zakaz dyskryminacji ze względu na religię lub przekonania – Wewnętrzna regulacja przedsiębiorstwa prywatnego, zakazująca noszenia w miejscu pracy wszelkich widocznych symboli politycznych, światopoglądowych lub religijnych lub noszenia w miejscu pracy rzucających się w oczy symboli politycznych, światopoglądowych i religijnych o dużym rozmiarze – Dyskryminacja bezpośrednia lub pośrednia – Proporcjonalność – Wyważenie wolności religii i innych praw podstawowych – Zasadność przyjętej przez pracodawcę polityki neutralności – Konieczność wykazania szkody w obrocie gospodarczym po stronie pracodawcy]

2

2021/C 349/03

Sprawa C-453/19 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 lipca 2021 r. – Deutsche Lufthansa AG / Komisja Europejska, Land Rheinland-Pfalz, Ryanair DAC [Odwołanie – Pomoc państwa – Pomoc na rzecz portów lotniczych i przedsiębiorstw lotniczych – Decyzja uznająca środki na rzecz portu lotniczego Frankfurt-Hahn za pomoc państwa zgodną z rynkiem wewnętrznym i stwierdzająca brak pomocy państwa na rzecz przedsiębiorstw lotniczych korzystających z tego portu lotniczego – Niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Osoba fizyczna lub prawna, której sporna decyzja nie dotyczy bezpośrednio i indywidualnie – Skuteczna ochrona sądowa]

3

2021/C 349/04	Sprawa C-535/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – A [Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Obywatelstwo Unii – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 3 ust. 1 lit. a) – Świadczenia z tytułu choroby – Pojęcie – Artykuł 4 i art. 11 ust. 3 lit. e) – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) – Prawo pobytu przez okres przekraczający trzy miesiące – Warunek posiadania pełnego ubezpieczenia zdrowotnego – Artykuł 24 – Równość traktowania – Nieaktywny zawodowo obywatel państwa członkowskiego legalnie zamieszkujący na terytorium innego państwa członkowskiego – Odmowa objęcia tej osoby publicznym systemem ubezpieczenia zdrowotnego przyjmującego państwa członkowskiego]	4
2021/C 349/05	Sprawa C-742/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – B.K. / Republika Slovenija (Ministrstvo za obrambo) [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Członkowie sił zbrojnych – Zastosowanie prawa Unii Europejskiej – Artykuł 4 ust. 2 TUE – Dyrektywa 2003/88/WE – Zakres stosowania – Artykuł 1 ust. 3 – Dyrektywa 89/391/EWG – Artykuł 2 ust. 2 – Działania żołnierzy – Pojęcie „czasu pracy” – Okres dyżuru – Spór dotyczący wynagrodzenia pracownika]	5
2021/C 349/06	Sprawa C-758/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Protodikeio Athinon – Grecja) – OH / ID [Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 268, 270, 340 i 343 TFUE – Protokół (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej – Artykuły 11, 17 i 19 – Były członek Komisji Europejskiej – Immunitet jurysdykcyjny – Powództwo o stwierdzenie odpowiedzialności pozazumownej – Uchylenie immunitetu – Właściwość Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej]	6
2021/C 349/07	Sprawa C-795/19: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus – Estonia) – XX / Tartu Vangla [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Dyrektywa 2000/78/WE – Zakaz dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność – Artykuł 2 ust. 2 lit. a) – Artykuł 4 ust. 1 – Artykuł 5 – Uregulowanie krajowe przewidujące wymogi w zakresie ostrości słuchu funkcjonariuszy służby więziennej – Niedochowanie wymaganych minimalnych progów percepcji dźwiękowej – Bezwzględna niemożność dalszego pełnienia obowiązków]	6
2021/C 349/08	Sprawa C-848/19 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2021 r. – Republika Federalna Niemiec / Rzeczpospolita Polska, Komisja Europejska, Republika Łotewska, Republika Litewska [Odwołanie – Artykuł 194 ust. 1 TFUE – Zasada solidarności energetycznej – Dyrektywa 2009/73/WE – Rynek wewnętrzny gazu ziemnego – Artykuł 36 ust. 1 – Decyzja Komisji Europejskiej w sprawie przeglądu warunków wyłączenia gazociągu OPAL spod zasad dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej w związku z wnioskiem niemieckiego organu regulacyjnego – Skarga o stwierdzenie nieważności]	7
2021/C 349/09	Sprawa C-851/19 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2021 r. – DK / Europejska Służba Działań Zewnętrznych [Odwołanie – Służba publiczna – Postępowanie dyscyplinarne – Kara dyscyplinarna – Wyznaczenie tej kary – Potrącenie z kwoty emerytury – Wyrok skazujący i zasadzający zadośćuczynienie wydany przez sądy krajowe w postępowaniu karnym – Naprawienie, w całości lub w części, szkody niematerialnej wyrządzonej Unii Europejskiej – Brak wpływu takiego naprawienia – Artykuł 10 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej – Zasada równego traktowania – Zasada proporcjonalności]	8
2021/C 349/10	Sprawa C-30/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid – Hiszpania) – RH / AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europ GmbH, Volvo Lastvagnar AB, Volvo Group España SA [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Artykuł 7 pkt 2 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego – Miejsce, w którym szkoda się urzeczywistniła – Kartel uznany za niezgodny z art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym – Ustalenie jurysdykcji międzynarodowej i właściwości miejscowej – Koncentracja właściwości na rzecz wyspecjalizowanego sądu]	8
2021/C 349/11	Sprawa C-60/20: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa – Łotwa) – „Latvijas dzelzceļš” VAS / Valsts dzelzceļa administrācija [Odesłanie prejudycjalne – Transport kolejowy – Dyrektywa 2012/34/UE – Jednolity europejski obszar kolejowy – Artykuł 13 ust. 2 i 6 – Dostęp do obiektów infrastruktury usługowej i usług związanych z koleją – Rozporządzenie (UE) 2017/2177 – Przekształcanie obiektów – Uprawnienia organu regulacyjnego]	9

2021/C 349/12	Sprawa C-190/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – DocMorris NV / Apothekerkammer Nordrhein [Odesłanie prejudycjalne – Produkty lecznicze stosowane u ludzi wydawane na receptę lekarską – Dyrektywa 2001/83/WE – Zakres stosowania – Reklama apteki wysyłkowej mająca na celu wywarcie wpływu nie na dokonywany przez klienta wybór konkretnego produktu leczniczego, lecz na dokonywany przez niego wybór apteki – Gra promocyjna – Swobodny przepływ towarów – Uregulowanie krajowe – Zakaz oferowania, zapowiadania lub przyznawania korzyści i innych prezentów reklamowych w odniesieniu do produktów terapeutycznych – Sposoby sprzedaży niewchodzące w zakres stosowania art. 34 TFUE]	10
2021/C 349/13	Sprawa C-241/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance du Luxembourg – Belgia) – BJ / État belge [Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Swobodny przepływ kapitału – Podatek dochodowy – Przepisy zmierzające do unikania podwójnego opodatkowania – Dochody osiągane w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania – Mechanizm obliczania zwolnienia z podatku w państwie członkowskim miejsca zamieszkania – Utrata części niektórych korzyści podatkowych]	10
2021/C 349/14	Sprawa C-325/20: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – BEMH, Conseil national des centres commerciaux / Premier ministre, Ministère de l'Économie, des Finances et de la Relance, Ministre de la cohésion des territoires et des relations avec les collectivités territoriales [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2006/123/WE – Artykuł 14 pkt 6 – Swoboda przedsiębiorczości – Zezwolenie na prowadzenie działalności handlowej wydane przez organ kolegialny – Organ złożony w szczególności z ekspertów reprezentujących środowisko gospodarcze – Osoby mogące stanowić lub reprezentować konkurujące z wnioskodawcą ubiegającym się o zezwolenie podmioty gospodarcze – Zakaz]	11
2021/C 349/15	Sprawa C-362/20: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen – Belgia) – Openbaar Ministerie, Federale Overheidsdienst Financiën / Profit Europe NV, Gosselin Forwarding Services NV [Odesłanie prejudycjalne – Polityka handlowa – Rozporządzenie (UE) nr 1071/2012 – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 430/2013 – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Podpozycje 7307 11 10, 7307 19 10 i 7307 19 90 – Zakres – Klasyfikacja taryfowa wynikająca z wyroku Trybunału – Ostateczne cła antydumpingowe na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego – Stosowanie ostatecznych ceł antydumpingowych do gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa sferoidalnego]	12
2021/C 349/16	Sprawy połączone C-584/20 P i C-621/20 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2021 r. – Komisja Europejska / Landesbank Baden-Württemberg (C-584/20 P), Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji / Landesbank Baden-Württemberg (C-621/20 P) [Odwołanie – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM) – Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) – Obliczenie składek ex ante za rok 2017 – Uwierzytelnienie decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) – Obowiązek uzasadnienia – Dane poufne – Zgodność z prawem rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63]	13
2021/C 349/17	Sprawa C-709/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Appeal Tribunal (Northern Ireland) – CG / The Department for Communities in Northern Ireland [Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Nieaktywny zawodowo obywatel państwa członkowskiego przebywający na terytorium innego państwa członkowskiego na podstawie prawa krajowego – Artykuł 18 akapit pierwszy TFUE – Zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 7 – Przesłanki uzyskania prawa pobytu przez okres przekraczający trzy miesiące – Artykuł 24 – Świadczenia z zakresu pomocy społecznej – Pojęcie – Równość traktowania – Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej – Okres przejściowy – Przepis krajowy wykluczający możliwość korzystania ze świadczenia z zakresu pomocy społecznej przez obywateli Unii posiadających prawo pobytu na czas określony na podstawie prawa krajowego – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 1, 7 i 24)	14
2021/C 349/18	Sprawa C-244/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Giurgiu (Rumunia) w dniu 16 kwietnia 2021 r. – C.I.I. / Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Tribunalul Giurgiu	15
2021/C 349/19	Sprawa C-267/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 23 kwietnia 2021 r. – Uniqa Asigurări SA / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili	15

2021/C 349/20	Sprawa C-320/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 kwietnia 2021 r. w sprawie T-379/20, Ryanair / Komisja (SAS, Szwecja; Covid-19), wniesione w dniu 21 maja 2021 r. przez Ryanair DAC	16
2021/C 349/21	Sprawa C-321/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 kwietnia 2021 r. w sprawie T-378/20, Ryanair / Komisja (SAS, Dania; Covid-19), wniesione w dniu 21 maja 2021 r. przez Ryanair DAC	17
2021/C 349/22	Sprawa C-336/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Niemcy) w dniu 27 maja 2021 r. – L GmbH / F GmbH, BW, SW	18
2021/C 349/23	Sprawa C-353/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 14 kwietnia 2021 r. w sprawie T-388/20, Ryanair / Komisja (Finnair I; Covid-19), wniesione w dniu 4 czerwca 2021 r. przez Ryanair DAC	18
2021/C 349/24	Sprawa C-354/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas (Litwa) w dniu 4 czerwca 2021 r. – R.J. R. / Valstybės įmonė Registrų centras	19
2021/C 349/25	Sprawa C-363/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti (Włochy) w dniu 9 czerwca 2021 r. – Ferrovienord SpA / Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT	20
2021/C 349/26	Sprawa C-364/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti (Włochy) w dniu 10 czerwca 2021 r. – Federazione Italiana Triathlon / Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Ministero dell'Economia e delle Finanze	21
2021/C 349/27	Sprawa C-370/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München (Niemcy) w dniu 15 czerwca 2021 r. – DOMUS-SOFTWARE-AG / Marc Braschoß Immobilien GmbH	22
2021/C 349/28	Sprawa C-378/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht (Austria) w dniu 21 czerwca 2021 r. – P GmbH	22
2021/C 349/29	Sprawa C-380/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 18 stycznia 2021 r. – Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) / Ryanair DAC	23
2021/C 349/30	Sprawa C-405/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Više sodišče v Mariboru (Słowenia) w dniu 30 czerwca 2021 r. – FV / NOVA KREDITNA BANKA MARIBOR d.d.	23

Sąd

2021/C 349/31	Sprawa T-245/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Benavides Torres / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Błąd w ocenie]	24
2021/C 349/32	Sprawa T-246/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Moreno Pérez / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Błąd w ocenie]	24
2021/C 349/33	Sprawa T-247/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Lucena Ramírez / Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Błąd w ocenie)	25

2021/C 349/34	Sprawa T-248/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Cabello Rondón / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Błąd w ocenie – Wolność wypowiedzi]	26
2021/C 349/35	Sprawa T-249/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Saab Halabi / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Błąd w ocenie]	27
2021/C 349/36	Sprawa T-550/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Harrington Padrón / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Błąd w ocenie – Prawo własności]	27
2021/C 349/37	Sprawa T-551/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Oblitas Ruzza / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Błąd w ocenie – Prawo własności]	28
2021/C 349/38	Sprawa T-552/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Moreno Reyes / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Błąd w ocenie]	29
2021/C 349/39	Sprawa T-553/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Rodríguez Gómez / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Błąd w ocenie – Prawo własności]	29
2021/C 349/40	Sprawa T-554/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Hernández Hernández / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Błąd w ocenie – Prawo własności]	30
2021/C 349/41	Sprawa T-32/19: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Harrington Padrón / Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Utrzymanie nazwiska skarżącego w wykazach – Błąd w ocenie)	31
2021/C 349/42	Sprawa T-35/19: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Benavides Torres / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Błąd w ocenie]	31

2021/C 349/43	Sprawa T-632/19: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – DD / FRA [Służba publiczna – Personel tymczasowy – Żądania odszkodowawcze – Krzywda – Wykonanie wyroków Sądu do spraw Służby Publicznej i Sądu]	32
2021/C 349/44	Sprawa T-75/20: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Abitron Germany/ EUIPO – Hetronic International (NOVA) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy NOVA – Wcześniejszy niezarejestrowany krajowy znak towarowy NOVA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 4 i art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie, odpowiednio, art. 8 ust. 4 i art. 60 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Odesłanie do prawa krajowego, któremu podlega wcześniej znak towarowy – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak złej wiary – Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. Artykuł 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001]]	32
2021/C 349/45	Sprawa T-181/20: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Griba/ CPVO (Stark Gugger) [Odmiany roślin – Wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany jabłka Stark Gugger – Badanie techniczne – Miejsce przeprowadzenia testów – Równość traktowania – Prawo do obrony – Obowiązek uzasadnienia]	33
2021/C 349/46	Sprawa T-182/20: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Griba/ CPVO (Gala Perathoner) [Odmiany roślin – Wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany jabłka Gala Perathoner – Badanie techniczne – Miejsce przeprowadzenia testów – Równość traktowania – Prawo do obrony – Obowiązek uzasadnienia]	34
2021/C 349/47	Sprawa T-297/20: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Fashioneast i AM.VI. / EUIPO – Moschillo (RICH JOHN RICHMOND) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy RICH JOHN RICHMOND – Brak rzeczywistego używania znaku towarowego – Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Używanie znaku towarowego w postaci różniącej się pod względem elementów, które zmieniają jego charakter odróżniający – Artykuł 15 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 18 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia 2017/1001]]	34
2021/C 349/48	Sprawa T-389/20: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – KO / Komisja [Służba publiczna – Personel tymczasowy – Wynagrodzenie – Dodatek zagraniczny – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego – Odmowa przyznania dodatku zagranicznego – Zwyczajne miejsce zamieszkania – Okres próbny]	35
2021/C 349/49	Sprawa T-399/20: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Cole Haan/EUIPO – Samsøe & Samsøe Holding (Ø) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Ø – Wcześniejszy graficzny międzynarodowy znak towarowy φ – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo oznaczeń – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	35
2021/C 349/50	Sprawa T-488/20: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Guerlain/ EUIPO (Kształt podłużnej, stożkowej i cylindrycznej szminki) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie trójwymiarowego unijnego znaku towarowego – Kształt podłużnej, stożkowej i cylindrycznej szminki – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter odróżniający – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	36
2021/C 349/51	Sprawa T-527/20: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Aldi/ EUIPO (CUCINA) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego CUCINA – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001]	37
2021/C 349/52	Sprawa T-622/20: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Aldi/ EUIPO (Cachet) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Cachet – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Charakter odróżniający – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	37
2021/C 349/53	Sprawa T-740/20: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Arnautu/Parlament [Prawo instytucjonalne – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu – Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych – Windykacja nienależnie wypłaconych kwot – Zarzut niezgodności z prawem – Prawo do obrony – Błąd w ocenie]	38

2021/C 349/54	Sprawa T-749/20: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Veronese / EUIPO – Veronese Design Company (VERONESE) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy VERONESE – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy VERONESE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia przez Sąd nieważności wcześniejszej decyzji – Artykuł 72 ust. 6 rozporządzenia 2017/1001 – Powaga rzeczy osądzonej]	38
2021/C 349/55	Sprawa T-389/21: Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2021 r. – Landesbank Baden-Württemberg / SRB	39
2021/C 349/56	Sprawa T-390/21: Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2021 r. – DZ Bank / SRB	41
2021/C 349/57	Sprawa T-391/21: Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2021 r. – Deutsche Kreditbank / SRB	41
2021/C 349/58	Sprawa T-392/21: Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2021 r. – Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale / SRB	43
2021/C 349/59	Sprawa T-393/21: Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2021 r. – Max Heinr. Sutor / SRB	43
2021/C 349/60	Sprawa T-394/21: Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2021 r. – Bayerische Landesbank / SRB	45
2021/C 349/61	Sprawa T-395/21: Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2021 r. – DZ Hyp / SRB	46
2021/C 349/62	Sprawa T-396/21: Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2021 r. – Deutsche Bank / SRB	46
2021/C 349/63	Sprawa T-404/21: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2021 r. – DVB Bank / SRB	48
2021/C 349/64	Sprawa T-434/21: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2021 r. – TO / EEA	48
2021/C 349/65	Sprawa T-435/21: Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2021 r. – TK / Komisja	49

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2021/C 349/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 338 z 23.8.2021

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 329 z 16.8.2021

Dz.U. C 320 z 9.8.2021

Dz.U. C 310 z 2.8.2021

Dz.U. C 297 z 26.7.2021

Dz.U. C 289 z 19.7.2021

Dz.U. C 278 z 12.7.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Hamburg, Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – IX / WABE eV (C-804/18), i MH Müller Handels GmbH / MJ (C-341/19)

(Sprawa C-804/18 i C-341/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2000/78/WE – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Zakaz dyskryminacji ze względu na religię lub przekonania – Wewnętrzna regulacja przedsiębiorstwa prywatnego, zakazująca noszenia w miejscu pracy wszelkich widocznych symboli politycznych, światopoglądowych lub religijnych lub noszenia w miejscu pracy rzucających się w oczy symboli politycznych, światopoglądowych i religijnych o dużym rozmiarze – Dyskryminacja bezpośrednia lub pośrednia – Proporcjonalność – Wyważenie wolności religii i innych praw podstawowych – Zasadność przyjętej przez pracodawcę polityki neutralności – Konieczność wykazania szkody w obrocie gospodarczym po stronie pracodawcy]

(2021/C 349/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Arbeitsgericht Hamburg, Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IX (C-804/18), MH Müller Handels GmbH (C-341/19)

Strona pozwana: WABE eV (C-804/18), MJ (C-341/19)

Sentencja

- 1) Wykładni art. 1 i art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że wewnętrzna regulacja przedsiębiorstwa, zakazująca pracownikom noszenia wszelkich widocznych symboli przekonań politycznych, światopoglądowych lub religijnych w miejscu pracy, nie stanowi w odniesieniu do pracowników, którzy przestrzegają określonych zasad dotyczących ubioru zgodnie z nakazami religijnymi, bezpośredniej dyskryminacji ze względu na religię lub przekonania w rozumieniu tej dyrektywy, jeżeli regulacja ta jest stosowana w sposób ogólny i bez rozróżnienia.
- 2) Wykładni art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że odmienne traktowanie pośrednio ze względu na religię lub przekonania, wynikające z wewnętrznej regulacji przedsiębiorstwa, zakazującej pracownikom noszenia wszelkich widocznych symboli przekonań politycznych, światopoglądowych lub religijnych w miejscu pracy, może być uzasadnione wolą prowadzenia przez pracodawcę polityki neutralności politycznej, światopoglądowej i religijnej wobec klientów lub użytkowników, o ile: po pierwsze, polityka ta odpowiada rzeczywistej konieczności po stronie tego pracodawcy, czego wykazanie jest jego zadaniem przy uwzględnieniu w szczególności uzasadnionych oczekiwań tych klientów i użytkowników, jak również niekorzystnych konsekwencji, jakie pracodawca poniósłby

w braku takiej polityki, mając na uwadze charakter jego działalności lub kontekst, w jaki ona się wpisuje; po drugie, to odmienne traktowanie jest odpowiednie do zapewnienia prawidłowego stosowania polityki neutralności, co zakłada, że ta polityka jest realizowana spójnie i konsekwentnie; a po trzecie, zakaz ogranicza się do tego, co ściśle konieczne w świetle rzeczywistego zakresu i wagi negatywnych konsekwencji, których pracodawca usiłuje uniknąć poprzez taki zakaz.

- 3) Wykładni art. 2 ust. 2 lit. b) ppkt (i) dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że dyskryminacja pośrednia ze względu na religię lub przekonania, wynikająca z wewnętrznej regulacji przedsiębiorstwa, zakazującej noszenia w miejscu pracy widocznych symboli przekonań politycznych, światopoglądowych lub religijnych w celu zapewnienia polityki neutralności w tym przedsiębiorstwie, może być uzasadniona tylko wtedy, gdy taki zakaz obejmuje wszelkie widoczne formy wyrażania przekonań politycznych, światopoglądowych lub religijnych. Zakaz ograniczający się do noszenia rzucających się w oczy, dużych symboli przekonań politycznych, światopoglądowych i religijnych może stanowić bezpośrednią dyskryminację ze względu na religię lub przekonania, która w każdym razie nie może być uzasadniona na podstawie tego samego przepisu.
- 4) Wykładni art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że krajowe przepisy chroniące wolność religii mogą być brane pod uwagę jako przepisy bardziej korzystne w rozumieniu art. 8 ust. 1 tej dyrektywy w ramach badania właściwego charakteru odmiennego traktowania pośrednio ze względu na religię lub przekonania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 27.5.2019
Dz.U. C 255 z 29.7.2019

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 lipca 2021 r. – Deutsche Lufthansa AG / Komisja Europejska, Land Rheinland-Pfalz, Ryanair DAC

(Sprawa C-453/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Pomoc państwa – Pomoc na rzecz portów lotniczych i przedsiębiorstw lotniczych – Decyzja uznająca środki na rzecz portu lotniczego Frankfurt-Hahn za pomoc państwa zgodną z rynkiem wewnętrznym i stwierdzająca brak pomocy państwa na rzecz przedsiębiorstw lotniczych korzystających z tego portu lotniczego – Niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Osoba fizyczna lub prawna, której sporna decyzja nie dotyczy bezpośrednio i indywidualnie – Skuteczna ochrona sądowa]

(2021/C 349/03)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Deutsche Lufthansa AG (przedstawiciel: A. Martin-Ehlers, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i S. Noë, pełnomocnicy), Land Rheinland-Pfalz (przedstawiciel: profesor C. Koenig), Ryanair DAC (przedstawiciele: G. Berrisch, Rechtsanwalt, D. Vasbeck, avocat, i B. Byrne, solicitor)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Deutsche Lufthansa AG pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską, Land Rheinland-Pfalz i Ryanair DAC.

⁽¹⁾ Dz.U. C 263 z 5.8.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – A

(Sprawa C-535/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Obywatelstwo Unii – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 3 ust. 1 lit. a) – Świadczenia z tytułu choroby – Pojęcie – Artykuł 4 i art. 11 ust. 3 lit. e) – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) – Prawo pobytu przez okres przekraczający trzy miesiące – Warunek posiadania pełnego ubezpieczenia zdrowotnego – Artykuł 24 – Równość traktowania – Nieaktywny zawodowo obywatel państwa członkowskiego legalnie zamieszkujący na terytorium innego państwa członkowskiego – Odmowa objęcia tej osoby publicznym systemem ubezpieczenia zdrowotnego przyjmującego państwa członkowskiego]

(2021/C 349/04)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

przy udziale: Latvijas Republikas Veselības ministrija

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 988/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że świadczenia opieki zdrowotnej finansowane z budżetu państwa, które z pominięciem jakiejkolwiek indywidualnej i uznaniowej oceny potrzeb osobistych przysługują osobom należącym do kręgu beneficjentów określonych w ustawodawstwie krajowym, stanowią „świadczenia z tytułu choroby” w rozumieniu tego przepisu i tym samym są objęte zakresem zastosowania rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 988/2009.
- 2) Artykuł 11 ust. 3 lit. e) rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem 988/2009, w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, które wyłączają prawo do ubezpieczenia w ramach publicznego systemu ubezpieczenia zdrowotnego przyjmującego państwa członkowskiego dające możliwość korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych z budżetu tego państwa nieaktywnym zawodowo obywatelom Unii, którzy są obywatelami innego państwa członkowskiego oraz którzy podlegają, na podstawie art. 11 ust. 3 lit. e) rozporządzenia nr 883/2004 zmienionego przez rozporządzenie nr 988/2009, ustawodawstwu przyjmującego państwa członkowskiego i korzystają z przysługującego im prawa pobytu na terytorium tego państwa zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy.

Artykuł 4 i art. 11 ust. 3 lit. e) rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 988/2009, oraz art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 24 dyrektywy 2004/38 należy z kolei interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by przynależność takich obywateli Unii do tego systemu była odpłatna w celu przeciwdziałania sytuacji, w której tacy obywatele staliby się nadmiernym obciążeniem dla finansów publicznych przyjmującego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – B.K. / Republika Slovenija (Ministrstvo za obrambo)

(Sprawa C-742/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Członkowie sił zbrojnych – Zastosowanie prawa Unii Europejskiej – Artykuł 4 ust. 2 TUE – Dyrektywa 2003/88/WE – Zakres stosowania – Artykuł 1 ust. 3 – Dyrektywa 89/391/EWG – Artykuł 2 ust. 2 – Działania żołnierzy – Pojęcie „czasu pracy” – Okres dyżuru – Spór dotyczący wynagrodzenia pracownika]

(2021/C 349/05)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: B.K.

Strona pozwana: Republika Slovenija (Ministrstvo za obrambo)

Sentencja

1) Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy w świetle art. 4 ust. 2 TUE należy interpretować w ten sposób, że działanie w zakresie ochrony wykonywane przez żołnierza jest wyłączone z zakresu stosowania tej dyrektywy:

- albo gdy działanie to następuje w ramach wstępnego przeszkolenia, ćwiczenia operacyjnego lub operacji wojskowej w ścisłym znaczeniu,
- albo gdy stanowi ono działanie do tego stopnia swoiste, że nie nadaje się do objęcia systemem rotacji personelu umożliwiającym zapewnienie poszanowania wymagań wspomnianej dyrektywy,
- albo gdy w świetle wszystkich istotnych okoliczności okazuje się, że działanie to jest wykonywane w ramach wyjątkowych wydarzeń, których waga i skala wymagają przyjęcia środków niezbędnych do ochrony życia, zdrowia i bezpieczeństwa zbiorowości, których prawidłowe wykonanie byłoby zagrożone, gdyby miały być przestrzegane wszystkie przepisy ustanowione we wspomnianej dyrektywie,
- albo gdy stosowanie wspomnianej dyrektywy do takiego działania poprzez nałożenie na dane organy obowiązku ustanowienia systemu rotacji lub planowania czasu pracy mogłoby nastąpić jedynie kosztem prawidłowego wykonania operacji wojskowych w ścisłym znaczeniu.

2) Artykuł 2 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by okres dyżuru, w trakcie którego żołnierz jest zobowiązany do pozostawania w koszarach, do których go przydzielono, lecz nie świadczy tam faktycznej pracy, był wynagradzany w inny sposób niż okres dyżuru, w trakcie którego żołnierz ten faktycznie wykonuje pracę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Protodikeio Athinon – Grecja) – OH / ID

(Sprawa C-758/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 268, 270, 340 i 343 TFUE – Protokół (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej – Artykuły 11, 17 i 19 – Były członek Komisji Europejskiej – Immunitet jurysdykcyjny – Powództwo o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej – Uchylenie immunitetu – Właściwość Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej]

(2021/C 349/06)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: OH

Strona pozwana: ID

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej posiada wyłączną właściwość, z wykluczeniem właściwości sądów krajowych, do rozpoznania skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej wniesionej przez byłego członka personelu tymczasowego Komisji Europejskiej ze względu na zawinione zachowanie zarzucane przez niego członkowi tej instytucji, którego był współpracownikiem, które to zachowanie miało doprowadzić do zakończenia przez Komisję stosunku pracy z tym członkiem personelu. Taką skargę należy wnieść nie przeciwko zainteresowanemu członkowi Komisji, lecz przeciwko Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus – Estonia) – XX / Tartu Vangla

(Sprawa C-795/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Dyrektywa 2000/78/WE – Zakaz dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność – Artykuł 2 ust. 2 lit. a) – Artykuł 4 ust. 1 – Artykuł 5 – Uregulowanie krajowe przewidujące wymogi w zakresie ostrości słuchu funkcjonariuszy służby więziennej – Niedochowanie wymaganych minimalnych progów percepcji dźwiękowej – Bezwzględna niemożność dalszego pełnienia obowiązków]

(2021/C 349/07)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XX

Druga strona postępowania: Tartu Vangla

przy udziale: Justiitsminister, Tervise- ja tööminister, Õiguskantsler

Sentencja

Artykuł 2 ust. 2 lit. a), art. 4 ust. 1 i art. 5 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu przewidującemu, iż bezwzględnie niemożliwe jest dalsze pełnienie obowiązków przez funkcjonariusza służby więziennej, którego ostrość słuchu nie odpowiada minimalnym progom percepcji dźwiękowej określonym w tym uregulowaniu, bez umożliwienia sprawdzenia, czy funkcjonariusz ten jest w stanie wykonywać wspomniane obowiązki, w stosownym przypadku po przyjęciu racjonalnych usprawnień w rozumieniu tego art. 5.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2021 r. – Republika Federalna Niemiec / Rzeczpospolita Polska, Komisja Europejska, Republika Łotewska, Republika Litewska

(Sprawa C-848/19 P) ⁽¹⁾

**[Odwołanie – Artykuł 194 ust. 1 TFUE – Zasada solidarności energetycznej – Dyrektywa 2009/73/WE –
Rynek wewnętrzny gazu ziemnego – Artykuł 36 ust. 1 – Decyzja Komisji Europejskiej w sprawie przeglądu
warunków wyłączenia gazociągu OPAL spod zasad dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz
regulacji taryfowej w związku z wnioskiem niemieckiego organu regulacyjnego – Skarga o stwierdzenie
nieważności]**

(2021/C 349/08)

Język postępowania: polski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i D. Klebs, pełnomocnicy, których wspierali: H. Haller, T. Heitling, L. Reiser i V. Vacha, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna, M. Kawnik i M. Nowacki, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet i K. Herrmann, pełnomocnicy), Republika Łotewska (przedstawiciele: początkowo K. Pommere, V. Soņeca i E. Bārdiņš, następnie K. Pommere, V. Kalniņa i E. Bārdiņš, pełnomocnicy), Republika Litewska (przedstawiciele: R. Dzikovič i K. Dieninis, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Rzeczpospolitą Polską.
- 3) Republika Łotewska, Republika Litewska i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 27.1.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2021 r. – DK / Europejska Służba Działań Zewnętrznych

(Sprawa C-851/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Służba publiczna – Postępowanie dyscyplinarne – Kara dyscyplinarna – Wyznaczenie tej kary – Potrącenie z kwoty emerytury – Wyrok skazujący i zasądzający zadośćuczynienie wydany przez sądy krajowe w postępowaniu karnym – Naprawienie, w całości lub w części, szkody niematerialnej wyrządzonej Unii Europejskiej – Brak wpływu takiego naprawienia – Artykuł 10 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej – Zasada równego traktowania – Zasada proporcjonalności]

(2021/C 349/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: DK (przedstawiciele: początkowo S. Orlandi i T. Martin, a następnie S. Orlandi, avocats)

Druga strona postępowania: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt i R. Spác, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) DK zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid – Hiszpania) – RH / AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europ GmbH, Volvo Lastvagnar AB, Volvo Group España SA

(Sprawa C-30/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Artykuł 7 pkt 2 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego – Miejsce, w którym szkoda się urzeczywistniła – Kartel uznany za niezgodny z art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym – Ustalenie jurysdykcji międzynarodowej i właściwości miejscowej – Koncentracja właściwości na rzecz wyspecjalizowanego sądu]

(2021/C 349/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: RH

Strona pozwana: AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europ GmbH, Volvo Lastvagnar AB, Volvo Group España SA

Sentencja

Artykuł 7 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że na rynku, na który wywierały wpływ praktyki antykonkurencyjne mające znamiona zmowy dotyczącej określenia i podwyżki cen towarów, sądem – mającym jurysdykcję międzynarodową oraz właściwość miejscową do rozpoznania w oparciu o łącznik miejsca urzeczywistnienia się szkody powództwa o naprawienie szkody spowodowanej przez owe praktyki sprzeczne z art. 101 TFUE – jest sąd, w którego obszarze właściwości przedsiębiorstwo uznające się za poszkodowane kupiło towary, na które porozumienie to wywarło wpływ, względnie – w przypadku zakupu towarów przez owo przedsiębiorstwo w wielu miejscach – sąd, w obszarze właściwości którego znajduje się siedziba owego przedsiębiorstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 11.5.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa – Łotwa) – „Latvijas dzelzceļš” VAS / Valsts dzelzceļa administrācija

(Sprawa C-60/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Transport kolejowy – Dyrektywa 2012/34/UE – Jednolity europejski obszar kolejowy – Artykuł 13 ust. 2 i 6 – Dostęp do obiektów infrastruktury usługowej i usług związanych z koleją – Rozporządzenie (UE) 2017/2177 – Przekształcanie obiektów – Uprawnienia organu regulacyjnego]

(2021/C 349/11)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: „Latvijas dzelzceļš” VAS

Druga strona postępowania: Valsts dzelzceļa administrācija

przy udziale: „Baltijas Ekspresis” AS

Sentencja

- 1) Artykuł 13 ust. 2 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego należy interpretować w ten sposób, że obowiązek zapewnienia wszystkim przedsiębiorstwom kolejowym niedyskryminacyjnego dostępu do obiektów infrastruktury usługowej w rozumieniu art. 3 pkt 11 tej dyrektywy, o których mowa w pkt 2 załącznika II do tej dyrektywy, nie może zostać nałożony na właścicieli takich obiektów, którzy nie są ich operatorami.
- 2) Artykuł 13 ust. 6 dyrektywy 2012/34 należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do sytuacji, w której właściciel budynku mieszczącego obiekt infrastruktury usługowej w rozumieniu art. 3 pkt 11 tej dyrektywy, który jest używany, zamierza rozwiązać stosunek najmu dotyczący tego budynku w celu ponownego przeznaczenia go na własny użytek.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 11.5.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – DocMorris NV / Apothekerkammer Nordrhein

(Sprawa C-190/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Produkty lecznicze stosowane u ludzi wydawane na receptę lekarską – Dyrektywa 2001/83/WE – Zakres stosowania – Reklama apteki wysyłkowej mająca na celu wywaranie wpływu nie na dokonywany przez klienta wybór konkretnego produktu leczniczego, lecz na dokonywany przez niego wybór apteki – Gra promocyjna – Swobodny przepływ towarów – Uregulowanie krajowe – Zakaz oferowania, zapowiadania lub przyznawania korzyści i innych prezentów reklamowych w odniesieniu do produktów terapeutycznych – Sposoby sprzedaży niewchodzące w zakres stosowania art. 34 TFUE]

(2021/C 349/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DocMorris NV

Strona pozwana: Apothekerkammer Nordrhein

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/26/UE z dnia 25 października 2012 r., należy interpretować w ten sposób, że nie ma ona zastosowania do uregulowania krajowego zakazującego aptece, która sprzedaje produkty lecznicze drogą wysyłkową, organizowania akcji reklamowych w postaci gry promocyjnej umożliwiającej uczestnikom wygranie przedmiotów codziennego użytku innych niż produkty lecznicze, przy czym udział w tej grze jest uzależniony od przysłania zamówienia na produkt leczniczy stosowany u ludzi wydawany na receptę lekarską, wraz z tą receptą.
- 2) Artykuł 34 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on takiemu uregulowaniu krajowemu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance du Luxembourg – Belgia) – BJ / État belge

(Sprawa C-241/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Swobodny przepływ kapitału – Podatek dochodowy – Przepisy zmierzające do unikania podwójnego opodatkowania – Dochody osiągane w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania – Mechanizm obliczania zwolnienia z podatku w państwie członkowskim miejsca zamieszkania – Utrata części niektórych korzyści podatkowych]

(2021/C 349/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance du Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BJ

Strona przeciwna: État belge

Sentencja

- 1) Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom podatkowym państwa członkowskiego, których stosowanie skutkuje tym, że podatnik mający miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim traci w ramach obliczenia podatku dochodowego w rzeczonym państwie członkowskim część korzyści podatkowych przyznanych przez to państwo, z tego względu, że podatnik ten otrzymuje wynagrodzenie z tytułu wykonywania pracy najemnej w innym państwie członkowskim, podlegające opodatkowaniu w tym ostatnim państwie członkowskim i zwolnione z opodatkowania w pierwszym państwie członkowskim na podstawie dwustronnej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania.
- 2) Okoliczność, że dany podatnik nie osiąga znaczącego dochodu w państwie członkowskim miejsca zamieszkania, nie ma wpływu na odpowiedź udzieloną na pierwsze pytanie prejudycjalne, ponieważ to państwo członkowskie jest w stanie przyznać mu dane korzyści podatkowe.
- 3) Okoliczność, że na podstawie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania pomiędzy państwem członkowskim miejsca zamieszkania a państwem członkowskim zatrudnienia dany podatnik, w ramach opodatkowania dochodów osiągniętych w drugim państwie członkowskim, otrzymuje korzyści podatkowe przewidziane przez przepisy podatkowe tego państwa, nie ma wpływu na odpowiedź udzieloną na pierwsze pytanie prejudycjalne, ponieważ ani ta umowa, ani przepisy podatkowe państwa członkowskiego miejsca zamieszkania nie przewidują uwzględnienia tych korzyści i korzyści te nie obejmują niektórych z korzyści, do których podatnik ten ma co do zasady prawo w państwie członkowskim miejsca zamieszkania.
- 4) Okoliczność, że w państwie członkowskim zatrudnienia dany podatnik uzyskał ulgę podatkową w wysokości co najmniej równej kwocie korzyści podatkowych, które utracił w państwie członkowskim miejsca zamieszkania, nie ma wpływu na odpowiedź udzieloną na pierwsze pytanie prejudycjalne.
- 5) Artykuł 63 ust. 1 i art. 65 ust. 1 lit. a) TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom podatkowym państwa członkowskiego, których stosowanie skutkuje tym, że podatnik mający miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim traci część korzyści podatkowych przyznanych przez to państwo członkowskie z tego powodu, że podatnik ten osiąga dochody z mieszkania, którego jest właścicielem w innym państwie członkowskim, podlegające opodatkowaniu w tym państwie członkowskim i zwolnione z opodatkowania w pierwszym państwie członkowskim na podstawie dwustronnej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania.

(¹) Dz.U. C 297 z 7.9.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – BEMH, Conseil national des centres commerciaux / Premier ministre, Ministère de l'Économie, des Finances et de la Relance, Ministre de la cohésion des territoires et des relations avec les collectivités territoriales

(Sprawa C-325/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2006/123/WE – Artykuł 14 pkt 6 – Swoboda przedsiębiorczości – Zezwolenie na prowadzenie działalności handlowej wydane przez organ kolegialny – Organ złożony w szczególności z ekspertów reprezentujących środowisko gospodarcze – Osoby mogące stanowić lub reprezentować konkurujące z wnioskodawcą ubiegającym się o zezwolenie podmioty gospodarcze – Zakaz]

(2021/C 349/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BEMH, Conseil national des centres commerciaux

Strona przeciwna: Premier ministre, Ministère de l'Économie, des Finances et de la Relance, Ministre de la cohésion des territoires et des relations avec les collectivités territoriales

Sentencja

Artykuł 14 pkt 6 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu przewidującemu obecność w organie kolegialnym właściwym do wydania opinii w sprawie udzielenia zezwolenia na prowadzenie działalności handlowej ekspertów reprezentujących środowisko gospodarcze na danym obszarze oddziaływania handlowego, nawet jeśli nie biorą udziału w głosowaniu w sprawie wniosku o wydanie zezwolenia i ich rola ogranicza się do przedstawienia sytuacji owego środowiska gospodarczego i wpływu danego projektu na to środowisko, o ile aktualni i potencjalni konkurenci wnioskodawcy uczestniczą w wyznaczeniu tych ekspertów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 339 z 12.10.2020.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen – Belgia) – Openbaar Ministerie, Federale Overheidsdienst Financiën / Profit Europe NV, Gosselin Forwarding Services NV

(Sprawa C-362/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka handlowa – Rozporządzenie (UE) nr 1071/2012 – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 430/2013 – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Podpozycje 7307 11 10, 7307 19 10 i 7307 19 90 – Zakres – Klasyfikacja taryfowa wynikająca z wyroku Trybunału – Ostateczne cła antydumpingowe na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego – Stosowanie ostatecznych cł antydumpingowych do gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa sferoidalnego]

(2021/C 349/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Openbaar Ministerie, Federale Overheidsdienst Financiën

Druga strona postępowania: Profit Europe NV, Gosselin Forwarding Services NV

Sentencja

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1071/2012 z dnia 14 listopada 2012 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii oraz rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 430/2013 z dnia 13 maja 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz ostatecznie pobierające cło tymczasowe nałożone na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii oraz zamykające postępowanie w odniesieniu do Indonezji, w brzmieniu przed zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2019/262 z dnia 14 lutego 2019 r., należy interpretować w ten sposób, że tymczasowe i ostateczne cła antydumpingowe nałożone przez te rozporządzenia mają zastosowanie do gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa sferoidalnego, pochodzących z Chin.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 23.11.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2021 r. – Komisja Europejska / Landesbank Baden-Württemberg (C-584/20 P), Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji / Landesbank Baden-Württemberg (C-621/20 P)

(Sprawy połączone C-584/20 P i C-621/20 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM) – Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) – Obliczenie składek ex ante za rok 2017 – Uwierzytelnienie decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) – Obowiązek uzasadnienia – Dane poufne – Zgodność z prawem rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63]

(2021/C 349/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

(Sprawa C-584/20 P)

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Landesbank Baden-Württemberg (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte), Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) (przedstawiciele: K.-P. Wojcik, P. A. Messina, J. Kerlin i H. Ehlers, pełnomocnicy, których wspierali H.-G. Kamann, P. Gey, Rechtsanwälte i F. Louis, adwokat)

Interwenient popierający stronę wnoszącą odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. Rodríguez de la Rúa Puig, pełnomocnik)

Interwenient popierający Landesbank Baden-Württemberg: Fédération bancaire française (przedstawiciele: A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon, adwokaci)

(Sprawa C-621/20 P)

Wnoszący odwołanie: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) (przedstawiciele: K. P. Wojcik, P. A. Messina, J. Kerlin i H. Ehlers, pełnomocnicy, których wspierali H. G. Kamann, P. Gey, Rechtsanwälte i F. Louis, adwokat)

Druga strona postępowania: Landesbank Baden-Württemberg (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte), Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę wnoszącą odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. Rodríguez de la Rúa Puig, pełnomocnik)

Interwenient popierający Landesbank Baden-Württemberg: Fédération bancaire française z siedzibą w Paryżu (Francja), którą reprezentowali A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon, adwokaci

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 23 września 2020 r., Landesbank Baden-Württemberg/SRB (T-411/17, EU:T:2020:435), zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 11 kwietnia 2017 r. decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w sprawie obliczenia składek ex ante za rok 2017 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2017/05) w zakresie, w jakim dotyczy ona Landesbank Baden-Württemberg.
- 3) Skutki wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 11 kwietnia 2017 r. decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w sprawie obliczenia składek ex ante za rok 2017 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2017/05) w zakresie, w jakim dotyczy ona Landesbank Baden-Württemberg, zostają utrzymane w mocy do czasu wejścia w życie, w rozsądnym terminie, który nie może przekroczyć sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku, nowej decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji ustalającej składki ex ante tej instytucji na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za rok 2017.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty związane zarówno z postępowaniem w pierwszej instancji, jak i z postępowaniem odwoławczym.

- 5) Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji pokrywa, poza własnymi kosztami związanymi zarówno z postępowaniem w pierwszej instancji, jak i z postępowaniem odwoławczym, koszty Landesbank Baden-Württemberg związane z postępowaniem w pierwszej instancji.
- 6) Landesbank Baden-Württemberg, Fédération bancaire française i Królestwo Hiszpanii pokrywają własne koszty związane z postępowaniem odwoławczym.

(¹) Dz.U. C 423 z 7.12.2020.
Dz.U. C 443 z 21.12.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Appeal Tribunal (Northern Ireland) – CG / The Department for Communities in Northern Ireland

(Sprawa C-709/20) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Nieaktywny zawodowo obywatel państwa członkowskiego przebywający na terytorium innego państwa członkowskiego na podstawie prawa krajowego – Artykuł 18 akapit pierwszy TFUE – Zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 7 – Przesłanki uzyskania prawa pobytu przez okres przekraczający trzy miesiące – Artykuł 24 – Świadczenia z zakresu pomocy społecznej – Pojęcie – Równość traktowania – Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej – Okres przejściowy – Przepis krajowy wykluczający możliwość korzystania ze świadczenia z zakresu pomocy społecznej przez obywateli Unii posiadających prawo pobytu na czas określony na podstawie prawa krajowego – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 1, 7 i 24)

(2021/C 349/17)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Appeal Tribunal (Northern Ireland)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: CG

Strona przeciwna: The Department for Communities in Northern Ireland

Sentencja

Artykuł 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom przyjmującego państwa członkowskiego, które wykluczają możliwość korzystania ze świadczeń z zakresu pomocy społecznej przez nieaktywnych zawodowo obywateli Unii, którzy nie dysponują wystarczającymi zasobami i którym wspomniane państwo przyznało prawo pobytu na czas określony, podczas gdy świadczenia te są zapewniane obywatelom danego państwa członkowskiego znajdującym się w takiej samej sytuacji.

Jednakże jeżeli obywatel Unii legalnie przebywa na podstawie prawa krajowego na terytorium państwa członkowskiego innego niż to, którego jest obywatelem, organy krajowe właściwe do przyznania świadczeń z zakresu pomocy społecznej są zobowiązane do sprawdzenia, czy odmowa przyznania takich świadczeń na podstawie tych przepisów nie naraża wspomnianego obywatela, a także dzieci będących na jego utrzymaniu, na konkretne i aktualne ryzyko naruszenia ich praw podstawowych ustanowionych w art. 1, 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Jeżeli wspomniany obywatel nie posiada żadnych zasobów na pokrycie swoich potrzeb, ani potrzeb swoich dzieci i żyje w odosobnieniu, organy te powinny upewnić się, czy w przypadku odmowy świadczeń z zakresu pomocy społecznej wspomniany obywatel może mimo to żyć ze swoimi dziećmi w godnych warunkach. W ramach tego badania wspomniane organy mogą uwzględnić wszystkie przewidziane w prawie krajowym systemy pomocy, z których dany obywatel i jego dzieci mogą rzeczywiście korzystać.

(¹) Dz.U. C 110 z 29.3.2021.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Giurgiu (Rumunia) w dniu 16 kwietnia 2021 r. – C.I.I. / Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Tribunalul Giurgiu

(Sprawa C-244/21)

(2021/C 349/18)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Giurgiu

Strony

Strona skarżąca: C.I.I.

Strona przeciwna: Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Tribunalul Giurgiu.

Postanowieniem z dnia 1 lipca 2021 r. Trybunał (dziesiąta izba) uznał się oczywiście niewłaściwym do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez Tribunalul Giurgiu (Rumunia) postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2021 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 23 kwietnia 2021 r. – Uniqa Asigurări SA / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sprawa C-267/21)

(2021/C 349/19)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Uniqa Asigurări SA

Druaga strona postępowania: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Pytanie prejudycjalne

Czy przy dokonywaniu wykładni art. 59 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ usługi w zakresie rozpatrywania i likwidacji szkód, które są świadczone przez odpowiednie spółki na rzecz zakładu ubezpieczeń w imieniu i na rachunek tego zakładu ubezpieczeń, mogą zostać zakwalifikowane do kategorii usług konsultantów, inżynierów, firm konsultingowych, prawników, księgowych oraz innych podobnych usług, jak również przetwarzania danych i dostarczania informacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006 L 347, s. 1).

Odwwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 kwietnia 2021 r. w sprawie T-379/20, Ryanair / Komisja (SAS, Szwecja; Covid-19), wniesione w dniu 21 maja 2021 r. przez Ryanair DAC

(Sprawa C-320/21 P)

(2021/C 349/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ryanair DAC (przedstawiciele: E. Vahida i F.C. Lapr v te, avocats, S. Rating, abogado, I. G. Metaxas-Maranghidis, dikigoros, i V. Blanc, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Francuska, Królestwo Szwecji, SAS AB

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie na podstawie art. 263 i 264 TFUE nieważności decyzji Komisji C(2020) 2784 final z dnia 24 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.57061 (2020/N) – Szwecja – Naprawienie szkód wyr dzonych SAS przez pandemi  COVID-19; i
- obciążenie Komisji jej w snymi kosztami i zasądzenie kosztów poniesionych przez Ryanaira oraz orzeczenie, że interwenienci w pierwszej instancji i w niniejszym odwołaniu (o ile przyst pi ) pokrywają w sne koszty.

Zarzuty i g wne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi sześc zarzutów.

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo, oddalając zarzut wnoszącego odwołanie, że Komisja naruszyła wymóg, by pomoc przyznana na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE nie miała na celu naprawienia szkód poniesionych przez pojedynczego poszkodowanego.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sp s b przeinaczy  okoliczności faktyczne przy zastosowaniu art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE i zasady proporcjonalności w odniesieniu do szkody wyr dzonej SAS AB przez pandemi  Covid-19.

Zarzut trzeci: Sąd naruszył prawo Unii, oddalając zarzut wnoszącego odwołanie, że bezpodstawnie naruszono zasadę niedyskryminacji.

Zarzut czwarty: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sp s b przeinaczy  okoliczności faktyczne w odniesieniu do zarzutu wnoszącego odwołanie dotyczącego naruszenia swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług.

Zarzut piąty: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sp s b przeinaczy  okoliczności faktyczne w odniesieniu do braku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

Zarzut szósty: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sp s b przeinaczy  okoliczności faktyczne w odniesieniu do braku uzasadnienia.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 kwietnia 2021 r. w sprawie T-378/20, Ryanair / Komisja (SAS, Dania; Covid-19), wniesione w dniu 21 maja 2021 r. przez Ryanair DAC

(Sprawa C-321/21 P)

(2021/C 349/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ryanair DAC (przedstawiciele: E. Vahida i F.C. Lapr v te, avocats, S. Rating, abogado, I. G. Metaxas-Maranghidis, dikigoros, i V. Blanc, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Danii, Republika Francuska, SAS AB

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie na podstawie art. 263 i 264 TFUE nieważności decyzji Komisji C(2020) 2416 final z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56795 (2020/N) – Dania – Naprawienie szkód wyr dzonych SAS przez pandemi  COVID-19; i
- obciążenie Komisji jej w snymi kosztami i zasądzenie kosztów poniesionych przez Ryanaira oraz orzeczenie, Źe interwenienci w pierwszej instancji i w niniejszym odwołaniu (o ile przyst pi ) pokrywają w sne koszty.

Zarzuty i g wne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi sześc zarzutów.

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo, oddalając zarzut wnoszącego odwołanie, Źe Komisja naruszyła wymóg, by pomoc przyznana na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE nie miała na celu naprawienia szkód poniesionych przez pojedynczego poszkodowanego.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sp s b przeinaczy  okoliczności faktyczne przy zastosowaniu art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE i zasady proporcjonalności w odniesieniu do szkody wyr dzonej SAS przez pandemi  Covid-19.

Zarzut trzeci: Sąd naruszył prawo Unii, oddalając zarzut wnoszącego odwołanie, Źe bezpodstawnie naruszono zasadę niedyskryminacji.

Zarzut czwarty: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sp s b przeinaczy  okoliczności faktyczne w odniesieniu do zarzutu wnoszącego odwołanie dotyczącego naruszenia swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług.

Zarzut piąty: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sp s b przeinaczy  okoliczności faktyczne w odniesieniu do braku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

Zarzut szósty: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sp s b przeinaczy  okoliczności faktyczne w odniesieniu do braku uzasadnienia.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg
(Niemcy) w dniu 27 maja 2021 r. – L GmbH / F GmbH, BW, SW**

(Sprawa C-336/21)

(2021/C 349/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: L GmbH

Druga strona postępowania: F GmbH, BW, SW

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾, należy dokonywać w ten sposób, że przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania na podstawie art. 7 rozporządzenia nr 261/2004, jeżeli [jego samolot] dotrze do miejsca docelowego pasażerów z opóźnieniem wynoszącym 7 godzin i 41 minut, ponieważ samolot został uszkodzony przez uderzenie pioruna podczas lotu poprzedzającego dany lot; wezwany po wylądowaniu technik z wykonującej zlecenie przewoźnika lotniczego firmy serwisowej stwierdził jedynie niewielkie uszkodzenia, nie mające wpływu na zdolność do lotu („some minor findings”); został przeprowadzony kolejny lot; jednak w trakcie kontroli przed odlotem (*Pre-Flight-Checks*) następnego z kolei lotu, poprzedzającego bezpośrednio lot właściwy, okazało się, że samolot nie może być na razie dalej eksploatowany; i w związku z tym przewoźnik lotniczy zamiast samolotu, który miał być pierwotnie wykorzystany i który został uszkodzony, użył samolotu zastępczego, za pomocą którego przeprowadzono lot z opóźnieniem wynoszącym przy odlocie 7 godzin i 40 minut?
- 2) Czy wykładni art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 należy dokonywać w ten sposób, że racjonalne środki, które powinien podjąć przewoźnik lotniczy, obejmują zaoferowanie pasażerom możliwości zmiany rezerwacji na inny lot, którym pasażerowie dotarliby do miejsca docelowego z mniejszym opóźnieniem, mimo że [ostatecznie] przewoźnik lotniczy wykonał lot przy użyciu samolotu zastępczego zamiast samolotu, który nie mógł być już eksploatowany, i tym lotem pasażerowie dotarli do miejsca docelowego z większym opóźnieniem?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 14 kwietnia 2021 r. w sprawie
T-388/20, Ryanair / Komisja (Finnair I; Covid-19), wniesione w dniu 4 czerwca 2021 r. przez Ryanair
DAC**

(Sprawa C-353/21 P)

(2021/C 349/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ryanair DAC (przedstawiciele: E. Vahida i F.C. Laprévotte, avocats, S. Rating, abogado, I. G. Metaxas-Maranghidis, dikigoros, i V. Blanc, advocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Finlandii

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie na podstawie art. 263 i 264 TFUE nieważności decyzji Komisji C(2020) 3387 final z dnia 18 maja 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56809 (2020/N) – Finlandia COVID-19: Gwarancja państwa przyznana Finnairowi; i
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami i zasądzenie kosztów poniesionych przez Ryanaira oraz orzeczenie, że interwenienci w pierwszej instancji i w niniejszym odwołaniu (o ile przystąpią) pokrywają własne koszty.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi pięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sposób przeinaczył okoliczności faktyczne, oddalając zarzut wnoszącego odwołanie dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo Unii, oddalając zarzut wnoszącego odwołanie, że bezpodstawnie naruszono zasadę niedyskryminacji.

Zarzut trzeci: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sposób przeinaczył okoliczności faktyczne w odniesieniu do zarzutu wnoszącego odwołanie dotyczącego naruszenia swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług.

Zarzut czwarty: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sposób przeinaczył okoliczności faktyczne w odniesieniu do braku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

Zarzut piąty: Sąd naruszył prawo i w oczywisty sposób przeinaczył okoliczności faktyczne w odniesieniu do braku uzasadnienia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 4 czerwca 2021 r. – R.J. R. / Valstybės įmonė Registrų centras

(Sprawa C-354/21)

(2021/C 349/24)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: R.J. R.

Druga strona postępowania: Valstybės įmonė Registrų centras

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 2 lit. l) i art. 69 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniom prawnym państwa członkowskiego położenia nieruchomości, zgodnie z którymi prawo własności może zostać wpisane do rejestru nieruchomości na podstawie europejskiego poświadczenia spadkowego jedynie w przypadku, gdy wszystkie dane niezbędne do rejestracji podano w tym europejskim poświadczeniu spadkowym?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 201, s. 107.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti (Włochy)
w dniu 9 czerwca 2021 r. – Ferrovienord SpA / Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT**

(Sprawa C-363/21)

(2021/C 349/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte dei Conti

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ferrovienord SpA

Strona pozwana: Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT

Inni uczestnicy postępowania: Procura generale della Corte dei conti, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada bezpośredniego stosowania europejskiego systemu rachunków (ESA) 2010 ⁽¹⁾ i zasada skuteczności tego rozporządzenia oraz dyrektywy 2011/85 ⁽²⁾ stoją na przeszkodzie przepisom krajowym ograniczającym właściwość sądu krajowego właściwego w przedmiocie prawidłowego stosowania ESA 2010 wyłącznie do celów przepisów krajowych w dziedzinie ograniczania wydatków publicznych, wykluczając tym samym mającą kluczowe znaczenie skuteczność (effet utile) przepisów [prawa Unii], a mianowicie kontrolę przejrzystości i wiarygodności sald budżetowych, za pomocą których ocenić można konwergencję Włoch względem średniookresowego celu budżetowego [Medium-Term Budgetary Objective, MTO])?
- 2) Czy zasada bezpośredniego stosowania ESA 2010 i zasada skuteczności (effet utile) tego rozporządzenia oraz dyrektywy 2011/85 w zakresie organizacyjnego rozdziału między władzą budżetową a organami nadzoru stoją na przeszkodzie przepisom krajowym ograniczającym skutki orzeczenia właściwego sądu krajowego w przedmiocie prawidłowego stosowania [europejskiego systemu rachunków] 2010 wyłącznie do celów przepisów krajowych w dziedzinie ograniczenia wydatków publicznych, uniemożliwiając jakąkolwiek niezależną kontrolę określenia zakresu podmiotowego rachunków włoskiego sektora instytucji rządowych i samorządowych (określonego do celów [prawa Unii]), za pomocą którego można zweryfikować konwergencję Włoch w kierunku MTO?
- 3) Czy zasada państwa prawa, w postaci zasady skutecznej ochrony sądowej i zasady równoważności środków prawnych, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym:
 - a) które uniemożliwiają jakąkolwiek kontrolę sądową dotyczącą prawidłowego stosowania ESA 2010 przez [Istituto Nazionale di Statistica (ISTAT)] dla celów wyznaczenia sektora S.13, a tym samym prawidłowości, przejrzystości i wiarygodności sald budżetowych, za pomocą których można zweryfikować konwergencję Włoch w kierunku MTO (naruszenie zasady skuteczności gwarancji);
 - b) które – w przypadku uznania za prawidłową, w tym w drodze wykładni autentycznej, wykładni normy zaproponowanej przez pozwane organy – narażają skarżącą na obciążenie dwukrotnym wniesieniem skargi i wynikające z tego ryzyko wydania sprzecznych orzeczeń w przedmiocie istnienia statusu prawa [Unii], co w praktyce uniemożliwiłoby skuteczną ochronę jej prawa we właściwym czasie potrzebnym do wypełnienia wynikających z tego zobowiązań (tj. roku budżetowego) i zakłóciłoby pewność prawa w przedmiocie istnienia statusu sektora instytucji rządowych i samorządowych;
 - c) które – również w przypadku uznania za prawidłową, w tym w drodze wykładni autentycznej, wykładni normy zaproponowanej przez pozwane organy, – przewidują, że sąd inny niż ten, na rzecz którego konstytucja Włoch zastrzega właściwość w zakresie prawa budżetowego, może orzec w przedmiocie prawidłowości budżetu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. 2013, L 174, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich (Dz.U. 2011, L 306, s. 41).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti (Włochy)
w dniu 10 czerwca 2021 r. – Federazione Italiana Triathlon / Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT,
Ministero dell'Economia e delle Finanze**

(Sprawa C-364/21)

(2021/C 349/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte dei Conti

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federazione Italiana Triathlon

Strona pozwana: Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Inny uczestnik postępowania: Procura generale della Corte dei conti

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada bezpośredniego stosowania europejskiego systemu rachunków (ESA) 2010 ⁽¹⁾ i zasada skuteczności tego rozporządzenia oraz dyrektywy 2011/85 ⁽²⁾ stoją na przeszkodzie przepisom krajowym ograniczającym właściwość sądu krajowego właściwego w przedmiocie prawidłowego stosowania ESA 2010 wyłącznie do celów przepisów krajowych w dziedzinie ograniczania wydatków publicznych, wykluczając tym samym mającą kluczowe znaczenie skuteczność (effet utile) przepisów [prawa Unii], a mianowicie kontrolę przejrzystości i wiarygodności sald budżetowych, za pomocą których ocenić można konwergencję Włoch względem średniookresowego celu budżetowego [Medium-Term Budgetary Objective, MTO])?
- 2) Czy zasada bezpośredniego stosowania ESA 2010 i zasada skuteczności (effet utile) tego rozporządzenia oraz dyrektywy 2011/85 w zakresie organizacyjnego rozdziału między władzą budżetową a organami nadzoru stoją na przeszkodzie przepisom krajowym ograniczającym skutki orzeczenia właściwego sądu krajowego w przedmiocie prawidłowego stosowania [europejskiego systemu rachunków] 2010 wyłącznie do celów przepisów krajowych w dziedzinie ograniczenia wydatków publicznych, uniemożliwiając jakąkolwiek niezależną kontrolę określenia zakresu podmiotowego rachunków włoskiego sektora instytucji rządowych i samorządowych (określonego do celów [prawa Unii]), za pomocą którego można zweryfikować konwergencję Włoch w kierunku MTO?
- 3) Czy zasada państwa prawa, w postaci zasady skutecznej ochrony sądowej i zasady równoważności środków prawnych, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym:
 - a) które uniemożliwiają jakąkolwiek kontrolę sądową dotyczącą prawidłowego stosowania ESA 2010 przez [Istituto Nazionale di Statistica (ISTAT)] dla celów wyznaczenia sektora S.13, a tym samym prawidłowości, przejrzystości i wiarygodności sald budżetowych, za pomocą których można zweryfikować konwergencję Włoch w kierunku MTO (naruszenie zasady skuteczności gwarancji);
 - b) które – w przypadku uznania za prawidłową, w tym w drodze wykładni autentycznej, wykładni normy zaproponowanej przez pozwane organy – narażają skarżącą na obciążenie dwukrotnym wniesieniem skargi i wynikające z tego ryzyko wydania sprzecznych orzeczeń w przedmiocie istnienia statusu prawa [Unii], co w praktyce uniemożliwiłoby skuteczną ochronę jej prawa we właściwym czasie potrzebnym do wypełnienia wynikających z tego zobowiązań (tj. roku budżetowego) i zakłóciłoby pewność prawa w przedmiocie istnienia statusu sektora instytucji rządowych i samorządowych;
 - c) które – również w przypadku uznania za prawidłową, w tym w drodze wykładni autentycznej, wykładni normy zaproponowanej przez pozwane organy, – przewidują, że sąd inny niż ten, na rzecz którego konstytucja Włoch zastrzega właściwość w zakresie prawa budżetowego, może orzec w przedmiocie prawidłowości budżetu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. 2013, L 174, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich (Dz.U. 2011, L 306, s. 41).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München (Niemcy) w dniu 15 czerwca 2021 r. – DOMUS-SOFTWARE-AG / Marc Braschoß Immobilien GmbH

(Sprawa C-370/21)

(2021/C 349/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: DOMUS-SOFTWARE-AG

Druga strona postępowania: Marc Braschoß Immobilien GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy 2011/7/UE w związku z art. 3 dyrektywy 2011/7/UE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że – w przypadku okresowo powstających roszczeń o wynagrodzenie wynikających z jednego stosunku umownego – uprawnienie do uzyskania stałej kwoty w wysokości co najmniej 40 EUR przysługuje w odniesieniu do każdego pojedynczego roszczenia o wynagrodzenie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień [zwłoki] w płatnościach w transakcjach handlowych (wersja przekształcona) (Dz.U. 2011, L 48, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht (Austria) w dniu 21 czerwca 2021 r. – P GmbH

(Sprawa C-378/21)

(2021/C 349/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: P GmbH

Pozwany organ: Finanzamt Österreich

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wystawca faktury jest zobowiązany do zapłaty VAT na podstawie art. 203 dyrektywy VAT ⁽¹⁾, jeżeli – w przypadku takim jak niniejszy – nie może wystąpić ryzyko uszczuplenia dochodów podatkowych, ponieważ odbiorcy usług są konsumentami końcowymi, którzy nie są uprawnieni do odliczenia podatku naliczonego??
- 2) Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie jest twierdząca, a tym samym wystawca faktury jest zobowiązany do zapłaty VAT na podstawie art. 203 dyrektywy VAT:
 - a) Czy można nie dokonywać korekty faktur wobec świadczeniobiorców, jeżeli z jednej strony nie ma ryzyka uszczuplenia dochodów podatkowych, a z drugiej strony korekta faktur jest faktycznie niemożliwa?
 - b) Czy okoliczność, że konsumenci końcowi zapłacili podatek w ramach opłaty faktury i że tym samym podatnik wzbogacił się dzięki korekcie VAT, stoi na przeszkodzie korekcie VAT?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 18 stycznia 2021 r. – Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) / Ryanair DAC

(Sprawa C-380/21)

(2021/C 349/29)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Strona przeciwna: Ryanair DAC

Pytanie prejudycjalne

Czy pojęcie „osoby zatrudnionej w przeważającej mierze na terytorium państwa członkowskiego, w którym zamieszkuje”, zawarte w art. 14 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) [rozporządzenia nr 1408/71 ⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym], w obszarze lotnictwa i personelu latającego [rozporządzenie (EWG) nr 3922/91 ⁽²⁾] można interpretować analogicznie do pojęcia, które art. 19 pkt 2 lit. a) [rozporządzenia (WE) nr 44/2001 ⁽³⁾] (w zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych, sprawach jurysdykcyjnych oraz indywidualnych umów o pracę [rozporządzenie (WE) nr 44/2001]) określa jako „miejsce, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę”, zgodnie z orzecznictwem TSUE przytoczonym w uzasadnieniu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. 1971, L 149, s. 2).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie harmonizacji wymagań technicznych i procedur administracyjnych w dziedzinie lotnictwa cywilnego (Dz.U. 1991, L 373, s. 4).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Višje sodišče v Mariboru (Słowenia) w dniu 30 czerwca 2021 r. – FV / NOVA KREDITNA BANKA MARIBOR d.d.

(Sprawa C-405/21)

(2021/C 349/30)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Višje sodišče v Mariboru

Strony

Strona skarżąca: FV

Strona pozwana: NOVA KREDITNA BANKA MARIBOR d.d.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG ⁽¹⁾ w związku z jej art. 8 i 8a należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym kwalifikującym obie przesłanki „dobrej wiary” i „znaczącej nierównowagi” jako alternatywne (odrębne, autonomiczne i niezależne), tak że dla rozstrzygnięcia kwestii nieuczciwego charakteru warunku umowy wystarczy zaistnienie istotnych okoliczności faktycznych, stanowiących o wystąpieniu tylko jednej z tych dwóch przesłanek?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Benavides Torres / Rada

(Sprawa T-245/18) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Błąd w ocenie]

(2021/C 349/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Antonio José Benavides Torres (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci L. Giuliano i F. Di Gianni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou, V. Piessevaux, P. Mahnič i A. Antoniadis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2018/90 z dnia 22 stycznia 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 61, s. 14) oraz po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/88 z dnia 22 stycznia 2018 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 16 I, s. 6), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Antonio José Benavides Torres zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 11.6.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Moreno Pérez / Rada

(Sprawa T-246/18) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Błąd w ocenie]

(2021/C 349/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Maikel José Moreno Pérez (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci L. Giuliano i F. Di Gianni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou, P. Mahnič i A. Antoniadis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie, na podstawie art. 263 TFUE, stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2018/90 z dnia 22 stycznia 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 16 I, s. 14), a także decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 10), i po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/88 z dnia 22 stycznia 2018 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 16 I, s. 6), a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Maikel José Moreno Pérez zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 200 z 11.6.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Lucena Ramírez / Rada

(Sprawa T-247/18) (¹)

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Błąd w ocenie)

(2021/C 349/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tibisay Lucena Ramírez (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci L. Giuliano i F. Di Gianni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou, P. Mahnič i A. Antoniadis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2018/90 z dnia 22 stycznia 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 61, s. 14) i decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 10), oraz po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/88 z dnia 22 stycznia 2018 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 16 I, s. 6) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 1), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Tibisay Lucena Ramírez zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 11.6.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Cabello Rondón / Rada

(Sprawa T-248/18) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Błąd w ocenie – Wolność wypowiedzi]

(2021/C 349/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Diosdado Cabello Rondón (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci L. Giuliano i F. Di Gianni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou, P. Mahnič, V. Piessevaux i A. Antoniadis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2018/90 z dnia 22 stycznia 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 61, s. 14) i decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 10), oraz po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/88 z dnia 22 stycznia 2018 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 16 I, s. 6) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 1), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Diosdado Cabello Rondón zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 11.6.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Saab Halabi / Rada**(Sprawa T-249/18) ⁽¹⁾**

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Błąd w ocenie]

(2021/C 349/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tarek William Saab Halabi (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci L. Giuliano i F. Di Gianni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou, V. Piessevaux, P. Mahnič i A. Antoniadis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2018/90 z dnia 22 stycznia 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 61, s. 14) i decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 10), oraz po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/88 z dnia 22 stycznia 2018 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 16 I, s. 6) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 1), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Tarek William Saab Halabi zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 11.6.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Harrington Padrón / Rada**(Sprawa T-550/18) ⁽¹⁾**

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Błąd w ocenie – Prawo własności]

(2021/C 349/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Katherine Nayarith Harrington Padrón (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci F. Di Gianni i L. Giuliano)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Antoniadis, S. Kyriakopoulou i P. Mahnič, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/901 z dnia 25 czerwca 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 160 I, s. 12) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/899 z dnia 25 czerwca 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 160 I, s. 5) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Katherine Nayarith Harrington Padrón zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Oblitas Ruzza / Rada

(Sprawa T-551/18) (¹)

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Błąd w ocenie – Prawo własności]

(2021/C 349/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sandra Oblitas Ruzza (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci F. Di Gianni i L. Giuliano)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Antoniadis, S. Kyriakopoulou i P. Mahnič, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2018/901 z dnia 25 czerwca 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 160 I, s. 12) i decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 10), oraz po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/899 z dnia 25 czerwca 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 160 I, s. 5) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 1), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sandra Oblitas Ruzza zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Moreno Reyes / Rada(Sprawa T-552/18) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Błąd w ocenie]

(2021/C 349/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Xavier Antonio Moreno Reyes (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci F. Di Gianni i L. Giuliano)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Antoniadis, S. Kyriakopoulou i P. Mahnič, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2018/901 z dnia 25 czerwca 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 160 I, s. 12) i decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 10), oraz po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/899 z dnia 25 czerwca 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 160 I, s. 5) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 1), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2018/901 z dnia 25 czerwca 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli, decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/899 z dnia 25 czerwca 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli w zakresie, w jakim akty te dotyczą Xaviera Antonia Morena Reyesa.
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Rodríguez Gómez / Rada(Sprawa T-553/18) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Błąd w ocenie – Prawo własności]

(2021/C 349/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Delcy Eloina Rodríguez Gómez (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci F. Di Gianni i L. Giuliano)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Antoniadis, S. Kyriakopoulou i P. Mahnič, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2018/901 z dnia 25 czerwca 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 160 I, s. 12) i decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 10), oraz po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/899 z dnia 25 czerwca 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 160 I, s. 5) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 1), w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Delcy Eloina Rodríguez Gómez zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Hernández Hernández / Rada

(Sprawa T-554/18) (¹)

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Błąd w ocenie – Prawo własności]

(2021/C 349/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Socorro Elizabeth Hernández Hernández (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci F. Di Gianni i L. Giuliano)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Antoniadis, S. Kyriakopoulou i P. Mahnič, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2018/901 z dnia 25 czerwca 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 160 I, s. 12) i decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 10), oraz po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/899 z dnia 25 czerwca 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 160 I, s. 5) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 1), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Socorro Elizabeth Hernández Hernández zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Harrington Padrón / Rada**(Sprawa T-32/19) ⁽¹⁾**

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Utrzymanie nazwiska skarżącego w wykazach – Błąd w ocenie)

(2021/C 349/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Katherine Nayarith Harrington Padrón (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci L. Giuliano i F. Di Gianni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Antoniadis, S. Kyriakopoulou i P. Mahnič, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 10) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 1) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Katherine Nayarith Harrington Padrón zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 103 z 18.3.2019.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Benavides Torres / Rada**(Sprawa T-35/19) ⁽¹⁾**

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Błąd w ocenie]

(2021/C 349/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Antonio José Benavides Torres (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci L. Giuliano i F. Di Gianni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou, V. Piessevaux, P. Mahnič i A. Antoniadis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 10) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 1), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Antonio José Benavides Torres zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 11.3.2019.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – DD / FRA**(Sprawa T-632/19) ⁽¹⁾****[Służba publiczna – Personel tymczasowy – Żądania odszkodowawcze – Krzywda – Wykonanie wyroków Sądu do spraw Służby Publicznej i Sądu]****(2021/C 349/43)***Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: DD (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. O'Flaherty, pełnomocnik, wspierany przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot

Skarga, na podstawie art. 270 TFUE, dotycząca, po pierwsze, naprawienia krzywdy, jaką miał ponieść skarżący, po drugie, stwierdzenia nieważności decyzji dyrektora FRA z dnia 19 listopada 2018 r. oddalającej żądanie odszkodowawcze skarżącego, i po trzecie, stwierdzenia nieważności, w razie potrzeby, decyzji z dnia 12 czerwca 2019 r. oddalającej zażalenie skierowane przeciwko wyżej wymienionej decyzji z dnia 19 listopada 2018 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) DD pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA).

⁽¹⁾ Dz.U. C 406 z 2.12.2019.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Abitron Germany / EUIPO – Hetronic International (NOVA)**(Sprawa T-75/20) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy NOVA – Wcześniej niezarejestrowany krajowy znak towarowy NOVA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 4 i art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie, odpowiednio, art. 8 ust. 4 i art. 60 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Odesłanie do prawa krajowego, któremu podlega wcześniej znak towarowy – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak złej wiary – Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. Artykuł 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001]]****(2021/C 349/44)***Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Abitron Germany GmbH (Langquaid, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Dolde i K. Lüder)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Druka strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Hetronic International, Inc. (Oklahoma City, Oklahoma, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat A. Wehlau)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 grudnia 2019 r. (sprawa R 521/2019-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Abitron Germany a Hetronic International.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Abitron Germany GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 103 z 30.3.2020.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Griba / CPVO (Stark Gugger)

(Sprawa T-181/20) ⁽¹⁾

[Odmiany roślin – Wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany jabłka Stark Gugger – Badanie techniczne – Miejsce przeprowadzenia testów – Równość traktowania – Prawo do obrony – Obowiązek uzasadnienia]

(2021/C 349/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Griba Baumschulgenossenschaft landwirtschaftliche Gesellschaft (Terlano, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Würtenberger)

Strona pozwana: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (przedstawiciele: M. Ekvad, O. Lamberti i F. Mattina, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów A. von Mühlendahla i H. Hartwiga)

Przedmiot

Skarga na decyzję izby odwoławczej CPVO z dnia 24 stycznia 2020 (Sprawa A 008/2018) dotyczącą wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany jabłka Stark Gugger.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Griba Baumschulgenossenschaft landwirtschaftliche Gesellschaft zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Griba / CPVO (Gala Perathoner)**(Sprawa T-182/20) ⁽¹⁾**

[Odmiany roślin – Wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany jabłka Gala Perathoner – Badanie techniczne – Miejsce przeprowadzenia testów – Równość traktowania – Prawo do obrony – Obowiązek uzasadnienia]

(2021/C 349/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Griba Baumschulgenossenschaft landwirtschaftliche Gesellschaft (Terlano, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Würtenberger)

Strona pozwana: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (przedstawiciele: M. Ekvad, O. Lamberti i F. Mattina, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów A. von Mühlendahl i H. Hartwiga)

Przedmiot

Skarga na decyzję izby odwoławczej CPVO z dnia 17 stycznia 2020 (Sprawa A 004/2016) dotyczącą wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany jabłka Gala Perathoner.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Griba Baumschulgenossenschaft landwirtschaftliche Gesellschaft zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Fashioneast i AM.VI. / EUIPO – Moschillo (RICH JOHN RICHMOND)**(Sprawa T-297/20) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy RICH JOHN RICHMOND – Brak rzeczywistego używania znaku towarowego – Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Używanie znaku towarowego w postaci różniącej się pod względem elementów, które zmieniają jego charakter odróżniający – Artykuł 15 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 18 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia 2017/1001]]

(2021/C 349/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fashioneast Sàrl (Luksemburg, Luksemburg), AM.VI. Srl (Neapol, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Camusso i M. Baghetti)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: R. Cottrell, J. Crespo Carrillo i V. Ruzek, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Moschillo Srl (Avellino, Włochy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2020 r. (sprawa R 1381/2019-2) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między, z jednej strony, Moschillo, a z drugiej strony, Fashioneast i AM.VI.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Fashioneast Sàrl i AM.VI. Srl zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 3.8.2020.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – KO / Komisja**(Sprawa T-389/20) ⁽¹⁾**

[Służba publiczna – Personel tymczasowy – Wynagrodzenie – Dodatek zagraniczny – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego – Odmowa przyznania dodatku zagranicznego – Zwykłe miejsce zamieszkania – Okres próbny]

(2021/C 349/48)*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: KO (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Bohr i A.C. Simon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie, na podstawie art. 270 TFUE, stwierdzenia nieważności decyzji Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) Komisji z dnia 18 października 2019 r. odmawiającej skarżącej przyznania dodatku zagranicznego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) KO zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Cole Haan/EUIPO – Samsøe & Samsøe Holding (Ø)**(Sprawa T-399/20) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Ø – Wcześniejszy graficzny międzynarodowy znak towarowy φ – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo oznaczeń – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2021/C 349/49)*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Cole Haan LLC (Greenland, New Hampshire, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat G. Vos)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: T. Frydendahl i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Samsøe & Samsøe Holding A/S (Kopenhaga, Dania) (przedstawiciel: adwokat C. Jardorf)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 kwietnia 2020 r. (sprawa R 1375/2019-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Samsøe & Samsøe Holding a Cole Haan.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Cole Haan LLC zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).
- 3) Samsøe & Samsøe Holding A/S pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 271 z 17.8.2020.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Guerlain / EUIPO (Kształt podłużnej, stożkowatej i cylindrycznej szminki)

(Sprawa T-488/20) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie trójwymiarowego unijnego znaku towarowego – Kształt podłużnej, stożkowatej i cylindrycznej szminki – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter odróżniający – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2021/C 349/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Guerlain (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat T. de Haan)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Pétrequin, A. Folliard-Monguiral i V. Ruzek, pełnomocnicy).

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 czerwca 2020 r. (sprawa R 2292/2019-1), dotyczącą rejestracji trójwymiarowego oznaczenia tworzonego przez kształt podłużnej, stożkowatej i cylindrycznej szminki jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności intelektualnej (EUIPO) z dnia 2 czerwca 2020 r. (sprawa R 2292/2019-1).
- 2) EUIPO zostaje obciążone kosztami postępowania, w tym niezbędnymi kosztami poniesionymi przez Guerlain w związku z postępowaniem przed izbą odwoławczą EUIPO.

(¹) Dz.U. C 320 z 28.9.2020.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Aldi / EUIPO (CUCINA)**(Sprawa T-527/20) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego CUCINA –
Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Charakter opisowy –
Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001]**

(2021/C 349/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Aldi GmbH & Co. KG (Mülheim an der Ruhr, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Lützenrath, C. Fürsen i M. Minkner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Bosse i A. Söder, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 czerwca 2020 r. (sprawa R 463/2020-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego CUCINA jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Aldi GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 5.10.20.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Aldi / EUIPO (Cachet)**(Sprawa T-622/20) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Cachet –
Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Charakter odróżniający – Artykuł 7
ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]**

(2021/C 349/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Aldi GmbH & Co. KG (Mülheim an der Ruhr, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Lützenrath, C. Fürsen i M. Minkner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: E. Śliwińska i D. Hanf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 sierpnia 2020 r. (sprawa R 452/2020-4), dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego Cachet jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 11 sierpnia 2020 r. (sprawa R 452/2020-4) w zakresie, w jakim dotyczy ona „preparatów higienicznych do celów medycznych”, wskazanych w zgłoszeniu znaku towarowego.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Aldi GmbH & Co. KG i EUIPO pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 23.11.2020.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Arnautu/Parlament

(Sprawa T-740/20) ⁽¹⁾

[Prawo instytucjonalne – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu – Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych – Windykacja nienależnie wypłaconych kwot – Zarzut niezgodności z prawem – Prawo do obrony – Błąd w ocenie]

(2021/C 349/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marie-Christine Arnautu (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: N. Görlitz, T. Lazian i M. Ecker, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji sekretarza generalnego Parlamentu z dnia 21 września 2020 r. w sprawie odzyskania od skarżącej kwoty 87 203,46 EUR nienależnie wypłaconej z tytułu zatrudnienia asystentów parlamentarnych oraz, po drugie, związanej z tą decyzją noty obciążeniowej z dnia 22 października 2020 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Marie-Christine Arnautu pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Parlament Europejski.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z dnia 8.2.2021.

Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. – Veronese / EUIPO – Veronese Design Company (VERONESE)

(Sprawa T-749/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy VERONESE – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy VERONESE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia przez Sąd nieważności wcześniejszej decyzji – Artykuł 72 ust. 6 rozporządzenia 2017/1001 – Powaga rzeczy osądzonej]

(2021/C 349/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Veronese (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat S. Herrburger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: V. Ruzek, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Veronese Design Company Ltd (Kowloon, Hong Kong) (przedstawiciel: adwokat B. Lafont)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 października 2020 r. (sprawa R 1951/2020-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Veronese a Veronese Design Company.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Veronese zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 8.2.21.

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2021 r. – Landesbank Baden-Württemberg / SRB

(Sprawa T-389/21)

(2021/C 349/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landesbank Baden-Württemberg (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie obliczenia składek *ex ante* na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2021 r. (SRB/ES/2021/22) wraz z jej załącznikami w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikiem I, załącznikiem II i załącznikiem III dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez decyzję art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾ w związku z art. 3 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. ⁽²⁾, ponieważ nie został on sporządzony w języku niemieckim, który jest językiem urzędowym stosowanym wobec skarżącej.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez decyzję obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ponieważ zawiera liczne braki w uzasadnieniu, w szczególności w odniesieniu do zastosowania przez pozwaną licznych ustawowych uprawnień dyskrecyjnych, i nie ujawnia danych innych instytucji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez decyzję wymogu skutecznej ochrony sądowej przewidzianego w art. 47 ust. 1 karty, ponieważ kontrola sądowa tej decyzji jest praktycznie niemożliwa, a tym samym udaremniona jest skuteczna ochrona sądowa skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez art. 4–9 i załącznik I rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ⁽³⁾, zmienionego rozporządzeniem delegowanym (UE) 2016/1434 ⁽⁴⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem delegowanym”), ponieważ przepisy te praktycznie uniemożliwiają kontrolę sądową decyzji, a tym samym udaremniają skuteczną ochronę prawną skarżącej.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego, ponieważ przepis ten dopuszcza obiektywnie niewłaściwe i nieproporcjonalne rozróżnienie między członkami instytucjonalnego systemu ochrony („IPS”) oraz relatywizację wskaźnika IPS.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez decyzję m.in. art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 ⁽⁵⁾ oraz wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, ponieważ zastosowano w niej mnożnik 5/9 w odniesieniu do wskaźnika IPS dla skarżącej. Zróżnicowanie między instytucjami na poziomie wskaźnika IPS jest, ze względu na kompleksowe działanie ochronne IPS, sprzeczne z systemem i arbitralne.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez art. 6, 7 i 9 oraz załącznik I rozporządzenia delegowanego w szczególności ze względu na to, że naruszają one wymóg obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, zasadę proporcjonalności i wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia przez decyzję swobody prowadzenia działalności gospodarczej przez skarżącą na podstawie art. 16 karty oraz zasady proporcjonalności, ponieważ zastosowane mnożniki korekty ryzyka nie są zgodne z ponadprzeciętnym profilem ryzyka skarżącej.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia przez decyzję art. 16 i 20 karty, jak również zasady proporcjonalności i prawa do dobrej administracji z powodu oczywistych błędów w wykonywaniu licznych uprawnień dyskrecyjnych przez pozwaną.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE ⁽⁶⁾ oraz wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka przez art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie rozporządzenia delegowanego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1434 z dnia 14 grudnia 2015 r. w sprawie sprostowania rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2016, L 233, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2021 r. – DZ Bank / SRB**(Sprawa T-390/21)**

(2021/C 349/56)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: DZ Bank AG Deutsche Zentral-Genossenschaftsbank, Frankfurt am Main (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i M. Weber)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie obliczenia składek ex ante za 2021 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2021/22), w tym załączników do tej decyzji, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja, w tym załącznik I, załącznik II i załącznik III do niej, dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca z uwagi na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu, strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-389/21, Landesbank Baden-Württemberg/SRB, lub podobne do nich.

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2021 r. – Deutsche Kreditbank / SRB**(Sprawa T-391/21)**

(2021/C 349/57)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Deutsche Kreditbank AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i M. Weber)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie obliczenia składek ex ante za 2021 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2021/22), w tym załączników do tej decyzji, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja, w tym załącznik I, załącznik II i załącznik III do niej, dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca z uwagi na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu, strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów:

1. Zarzut pierwszy: decyzja narusza art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾ w związku z art. 3 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. ⁽²⁾, ponieważ nie została sporządzona w języku niemieckim, który jest językiem urzędowym, jakiego należy używać wobec skarżącej.
2. Zarzut drugi: decyzja narusza obowiązek uzasadnienia ustanowiony w art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ponieważ obarczona jest licznymi brakami w uzasadnieniu, w szczególności w odniesieniu do wykorzystania przez pozwaną licznych uprawnień dyskrecjonalnych, jakie przyznaje jej prawo, i nie ujawnia danych innych instytucji.
3. Zarzut trzeci: decyzja narusza wymóg skutecznej ochrony prawnej przewidziany w art. 47 akapit pierwszy karty, ponieważ sądowa kontrola tej decyzji jest praktycznie niemożliwa, co osłabia skuteczną ochronę prawną skarżącej.
4. Zarzut czwarty: art. 4–9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ⁽³⁾ i załącznik I do tego rozporządzenia (zwanego dalej „rozporządzeniem delegowanym”), zmienionego rozporządzeniem delegowanym (UE) 2016/1434 ⁽⁴⁾, naruszają prawo wyższego rzędu, ponieważ praktycznie uniemożliwiają sądową kontrolę decyzji i tym samym osłabiają skuteczną ochronę prawną skarżącej.
5. Zarzut piąty: art. 6, 7 i 9 rozporządzenia delegowanego oraz załącznik I do tego rozporządzenia naruszają prawo wyższego rzędu w szczególności ze względu na naruszenie wymogu obliczania składek w sposób współmierny do ryzyka, zasady proporcjonalności oraz wymogu pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych.
6. Zarzut szósty: decyzja narusza przysługującą skarżącej wolność prowadzenia działalności gospodarczej, o której mowa w art. 16 karty, oraz zasadę proporcjonalności, ponieważ zastosowane mnożniki korekty o ryzyko są niewspółmierne do ponadprzeciętnego profilu ryzyka skarżącej.
7. Zarzut siódmy: decyzja narusza art. 16 i 20 karty, a także zasadę proporcjonalności i prawo do dobrej administracji z powodu oczywistych błędów przy wykonywaniu przez pozwaną licznych uprawnień dyskrecjonalnych.
8. Zarzut ósmy: art. 20 ust. 1 zdania pierwsze i drugie rozporządzenia delegowanego narusza art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE ⁽⁵⁾ oraz wymóg, by składki były obliczane w sposób współmierny do ryzyka.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1434 z dnia 14 grudnia 2015 r. w sprawie sprostowania rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2016, L 233, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2021 r. – Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale / SRB**(Sprawa T-392/21)**

(2021/C 349/58)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i M. Weber)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie obliczenia składek ex ante za 2021 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2021/22), w tym załączników do tej decyzji, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja, w tym załącznik I, załącznik II i załącznik III do niej, dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca z uwagi na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu, strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-389/21, Landesbank Baden-Württemberg/SRB, lub podobne do nich.

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2021 r. – Max Heinr. Sutor / SRB**(Sprawa T-393/21)**

(2021/C 349/59)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Max Heinr. Sutor OHG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Glos, M. Rätz i T. Kreft)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie składek ex ante za 2021 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2021/22) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, w tym komunikatu pozwanej z dnia 14 kwietnia 2021 r. wyjaśniającego tę decyzję i dotyczącego skarżącej w zakresie danych wykorzystanych do obliczenia składek ex ante za 2021 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2021/24);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63⁽¹⁾ ze względu na to, że pozwana nie wyłączyła utrzymywanych przez skarżącą w truscie środków pieniężnych klientów z obliczenia opłaty bankowej za 2021 r. Artykuł 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 stosuje się do takich wyłączonych z masy upadłości środków pieniężnych klientów co najmniej w drodze analogii.
2. Zarzut drugi: naruszenie zasady proporcjonalności w rozumieniu art. 70 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽²⁾ w związku z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE⁽³⁾ w zakresie, w jakim decyzja nakłada stukrotnie wyższą opłatę bankową wyłącznie na podstawie wolnych od ryzyka zobowiązań powierniczych wykazanych przez skarżącą w bilansie.
3. Zarzut trzeci: naruszenie zasady równego traktowania ze względu na to, że decyzja – bez obiektywnego uzasadnienia – traktuje skarżącą w sposób odmienny od instytucji kredytowych, których krajowe standardy rachunkowości nie wymagają wykazania zobowiązań powierniczych lub które stosują MSSF, oraz od firm inwestycyjnych, które zarządzają środkami pieniężnymi klientów.
4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) ze względu na to, że włączenie do podstawy obliczenia wolnych od ryzyka zobowiązań powierniczych prowadzi do stukrotnego podwyższenia opłaty bankowej skarżącej za 2021 r., przy czym ingerencja ta nie jest uzasadniona.
5. Zarzut piąty: naruszenie art. 49 w związku z art. 54 TFUE ze względu na to, że decyzja ogranicza przysługującą skarżącej swobodę wykonywania działalności w państwie członkowskim, w którym ma ona główny zakład, i to w sposób nieproporcjonalny, oraz dyskryminuje skarżącą w stosunku do instytucji kredytowych w innych państwach członkowskich.
6. Zarzut szósty: naruszenie art. 17 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 z uwagi na to, że pozwana nie uwzględniła zmienionych następnie przez skarżącą danych sprawozdawczych za lata składkowe 2018–2020 przy ustalaniu rocznej składki należnej za okres składkowy 2021 i nie obniżyła odpowiednio opłaty bankowej skarżącej za 2021 r.
7. Zarzut siódmy: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym w rozumieniu art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) karty ze względu na to, że termin wyznaczony skarżącej na zapoznanie się z projektem indywidualnego zawiadomienia o poborze opłaty bankowej za 2021 r. oraz na przekazanie pozwanej uwag w ramach konsultacji wynosił w rzeczywistości jedynie trzy dni.
8. Zarzut ósmy: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. c) karty oraz art. 296 akapit drugi TFUE ze względu na to, że uzasadnienie decyzji nie pozwala skarżącej na sprawdzenie wysokości jej składki.
9. Zarzut dziewiąty: naruszenie zasady skutecznej ochrony prawnej w rozumieniu art. 47 akapit pierwszy karty ze względu na to, że uzasadnienie nie pozwala skarżącej na dokonanie oceny, czy należy wnieść sprawę do właściwego sądu.
10. Zarzut dziesiąty (pomocniczo): art. 4–7 i 9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 oraz załącznik I do tego rozporządzenia są nieważne, ponieważ – ze względu na współzależność składek i wykorzystania poufnych danych osób trzecich – wymagają one od pozwanej wydania decyzji naruszającej obowiązek uzasadnienia.
11. Zarzut jedenasty (pomocniczo): art. 4–7 i 9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 oraz załącznik I do tego rozporządzenia są nieważne ze względu na to, że naruszają wymóg skutecznej ochrony prawnej w rozumieniu art. 47 akapit pierwszy karty.
12. Zarzut dwunasty (pomocniczo): podstawa obliczenia przewidziana w art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 pkt 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest nieważna, ponieważ narusza art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE oraz zasadę równego traktowania.

13. Zarzut trzynasty (pomocniczo): podstawa obliczenia przewidziana w art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 pkt 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest nieważna, ponieważ narusza art. 16 karty.
14. Zarzut czternasty (pomocniczo): podstawa obliczenia przewidziana w art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 pkt 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest nieważna, ponieważ narusza art. 49 w związku z art. 54 TFUE.

- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2021 r. – Bayerische Landesbank / SRB

(Sprawa T-394/21)

(2021/C 349/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bayerische Landesbank (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i M. Weber)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie obliczenia składek ex ante za 2021 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2021/22), w tym załączników do tej decyzji, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja, w tym załącznik I, załącznik II i załącznik III do niej, dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca z uwagi na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu, strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-389/21, Landesbank Baden-Württemberg/SRB, lub podobne do nich.

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2021 r. – DZ Hyp / SRB**(Sprawa T-395/21)**

(2021/C 349/61)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: DZ Hyp AG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i M. Weber)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie obliczenia składek ex ante za 2021 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2021/22), w tym załączników do tej decyzji, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja, w tym załącznik I, załącznik II i załącznik III do niej, dotyczy składki skarżącej;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca z uwagi na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu, strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-389/21, Landesbank Baden-Württemberg/SRB, lub podobne do nich.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2021 r. – Deutsche Bank / SRB**(Sprawa T-396/21)**

(2021/C 349/62)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Deutsche Bank AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i M. Weber)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie obliczenia składek ex ante za 2021 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2021/22), w tym załączników do tej decyzji, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja, w tym załącznik I, załącznik II i załącznik III do niej, dotyczy składki skarżącej;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów:

1. Zarzut pierwszy: decyzja narusza obowiązek uzasadnienia ustanowiony w art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaney dalej „kartą”), ponieważ obarczona jest licznymi brakami w uzasadnieniu, w szczególności w odniesieniu do wykorzystania przez pozwaną licznych uprawnień dyskrejonalnych, jakie przyznaje jej prawo, i nie ujawnia danych innych instytucji.
2. Zarzut drugi: decyzja narusza wymóg skutecznej ochrony prawnej przewidziany w art. 47 akapit pierwszy karty, ponieważ sądowa kontrola tej decyzji jest praktycznie niemożliwa, co osłabia skuteczną ochronę prawną skarżącą.
3. Zarzut trzeci: art. 4–9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ⁽¹⁾ i załącznik I do tego rozporządzenia (zwanego dalej „rozporządzeniem delegowanym”), zmienionego rozporządzeniem delegowanym (UE) 2016/1434 ⁽²⁾, naruszają prawo wyższego rzędu, ponieważ praktycznie uniemożliwiają sądową kontrolę decyzji i tym samym osłabiają skuteczną ochronę prawną skarżącą.
4. Zarzut czwarty: decyzja narusza art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81 ⁽³⁾ w związku z art. 69 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽⁴⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem SRM”), ponieważ rocznego poziomu docelowego nie określono na podstawie kwoty depozytów gwarantowanych na początku fazy akumulacji; pomocniczo: art. 69 ust. 1 rozporządzenia SRM narusza prawo wyższego rzędu.
5. Zarzut piąty: art. 6, 7 i 9 rozporządzenia delegowanego oraz załącznik I do tego rozporządzenia naruszają prawo wyższego rzędu w szczególności ze względu na naruszenie wymogu obliczania składek w sposób współmierny do ryzyka, zasady proporcjonalności oraz wymogu pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych.
6. Zarzut szósty: decyzja narusza przysługującą skarżącej wolność prowadzenia działalności gospodarczej, o której mowa w art. 16 karty, oraz zasadę proporcjonalności, ponieważ zastosowane mnożniki korekty o ryzyko są niewspółmierne do bardzo wysokiej zdolności skarżącej do pokrycia strat, a tym samym do znacznie niższego ryzyka wykorzystania Jednolitego Funduszu Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w przypadku restrukturyzacji i likwidacji skarżącej.
7. Zarzut siódmy: decyzja narusza art. 16 i 20 karty, a także zasadę proporcjonalności i prawo do dobrej administracji z powodu oczywistych błędów przy wykonywaniu przez pozwaną licznych uprawnień dyskrejonalnych.
8. Zarzut ósmy: art. 20 ust. 1 zdania pierwsze i drugie rozporządzenia delegowanego narusza art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE ⁽⁵⁾ oraz wymóg, by składki były obliczane w sposób współmierny do ryzyka.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1434 z dnia 14 grudnia 2015 r. w sprawie sprostowania rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2016, L 233, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2021 r. – DVB Bank / SRB**(Sprawa T-404/21)**

(2021/C 349/63)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: DVB Bank SE (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i M. Weber)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie obliczenia składek ex ante za 2021 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2021/22), w tym załączników do tej decyzji, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja, w tym załącznik I, załącznik II i załącznik III do niej, dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca z uwagi na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu, strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-389/21, Landesbank Baden-Württemberg/SRB, lub podobne do nich.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2021 r. – TO / EEA**(Sprawa T-434/21)**

(2021/C 349/64)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: TO (przedstawiciel: É. Boigelot, avocat)

Strona pozwana: Europejska Agencja Środowiska (EEA)

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o

stwierdzenie:

- nieważności decyzji EEA z dnia 21 września 2020 r. w zakresie w jakim EEA, po tym, jak zdecydowała się uwzględnić wniosek o uzyskanie zwrotu dodatku na zagospodarowanie, który został omyłkowo odliczony przez tę agencję przy wypłacie kwot należnych na podstawie wyroku Sądu z dnia 11 czerwca 2019 r. w sprawie T-462/17, postanowiła jednakże – i to w tym zakresie decyzja jest zaskarżona – odmówić uwzględnienia innych wniosków złożonych przez skarżącą między innymi w jej wiadomości poczty elektronicznej z dnia 16 września 2020 r., do której zaskarżona decyzja wyraźnie się odnosi i które miały na celu uzyskanie, poza zwrotem niesłusznie odliczonego dodatku na zagospodarowanie;
- istotnej części kwoty odprawy z tytułu rozwiązania stosunku pracy – nieustalonej liczbowo ze względu na brak szczegółowego rozliczenia – nadal należnej i powiększonej o odsetki od dnia 22 września 2016 r. i od dnia ogłoszenia wyroku od zasądzonej kwoty do dnia całkowitej zapłaty,

- szczegółowego rozliczenia kwot należnych tytułem dochodzonych kwot głównych, odsetek i kwot dodatkowych oraz kwot już wypłaconych skarżącej, które powinny w pierwszej kolejności pokryć odsetki i kwoty dodatkowe, a następnie kwoty główne oraz
- odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem działania administracji polegającego, po pierwsze, na naruszeniu przyznanej skarżącej przez Sąd poufności przez poinformowanie – w drodze rozliczenia jej wynagrodzenia za sierpień 2019 r. ujmującego wpłacone kwoty – jej nowego pracodawcy o sporze z EEA, a po drugie, na odmowie przekazania jej wymiany korespondencji z jej ówczesnym przedstawicielem zarówno przez wydaniem wspomnianego powyżej wyroku, jaki i po jego wydaniu;
- stwierdzenia nieważności decyzji EEA, podjętej poprzez wydanie zaskarżonej decyzji, by nie zastosować się do wyroku Sądu z dnia 11 czerwca 2019 r. w sprawie T-462/17 w zaskarżonym powyżej zakresie, w odniesieniu do kwoty głównej;
- całkowitego wykonania wyroku Sądu z dnia 11 czerwca 2019 r. w sprawie T-462/17 w odniesieniu do kwot głównych, odsetek i kwot dodatkowych oraz naprawienia w pełni szkody, jaką poniosła i jaką poniesie w wyniku podjęcia i wykonania tej zaskarżonej decyzji, jeżeli EEA wypłaci na jej rzecz:
- kwotę odpowiadającą odprawie z tytułu rozwiązania stosunku pracy, której zapłatę zasądzono od EEA oraz odliczonemu dodatkowi na zagospodarowanie w wysokości 2 950 EUR, jeżeli nie został jeszcze zwrócony, a od całości kwoty zostaną naliczone odsetki od dnia 22 września 2016 r.;
- kwotę 20 000 EUR tytułem zryczałtowanego odszkodowania za szkodę poniesioną w wyniku udostępnienia osobom trzecim jej danych osobowych oraz w wyniku naruszenia zasad poufności, w szczególności wobec obecnego pracodawcy skarżącej;
- kwotę 20 000 EUR tytułem zryczałtowanego odszkodowania za szkodę poniesioną w wyniku odmowy przekazania jej wymiany korespondencji z jej przedstawicielem zarówno przez wydaniem wspomnianego powyżej wyroku, jaki i po jego wydaniu;
- obciążenia pozwanej całością kosztów postępowania, zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE oraz zasad dobrej wiary i dobrej administracji w ten sposób, że EEA nie przyjęła środków, jakich wymaga wykonie korzystnego dla skarżącej wyroku Sądu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), naruszenia obowiązku uzasadnienia i naruszenia obowiązku dbałości.
3. Zarzut trzeci dotyczący dalszego naruszenia danych osobowych skarżącej, co stanowi okoliczność obciążającą w świetle pierwszego wyroku oraz naruszenie art. 7 i 8 karty i art. 12 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2021 r. – TK / Komisja

(Sprawa T-435/21)

(2021/C 349/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: TK (przedstawiciel: S. Orlandi, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzyznaniu jej awansu do grupy zaszeregowania AD 15 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2020 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji o przyznaniu awansu do grupy zaszeregowania AD 15 urzędnikom, którzy uzyskali awans w ramach postępowania w sprawie awansu za 2020 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, art. 45 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i zasady równego traktowania. Skarżący podnosi również zarzut niezgodności z prawem decyzji Komisji SEC (2007) 605 z dnia 10 maja 2007 r. w sprawie zasad i procedur mających zastosowanie do awansu personelu kierowniczego wyższego szczebla w szczególności ze względu na to, że nie przewiduje ona, by odwołania były rozpatrywane przez organ inny niż komisja konsultacyjna ds. awansu personelu kierowniczego wyższego szczebla. Ponadto skarżący twierdzi, że komisja powinna mieć możliwość uwzględnienia odwołania bez ograniczenia liczbą urzędników, którzy mogą uzyskać awans do wyższej grupy zaszeregowania, wyczerpaną w chwili sporządzenia listy urzędników, którzy uzyskali awans.
 2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie. Skarżący powołuje się w tym względzie na szereg obiektywnych czynników dotyczących między innymi stażu pracy i punktów za osiągnięcia i wskazuje, że ogół tych czynników dowodzi braku zasadności zaskarżonej decyzji.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL